

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การสร้างแบบวัดบุคลิกภาพต่อต้านสังคม สำหรับนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. ความหมายของบุคลิกภาพ
2. ความหมายของบุคลิกภาพแปรปรวน
3. สาเหตุที่ทำให้บุคลิกภาพแปรปรวน
4. การจำแนกบุคลิกภาพแปรปรวน
5. ลักษณะของบุคลิกภาพต่อต้านสังคม
6. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง
7. การวัดบุคลิกภาพ
8. แบบสำรวจบุคลิกภาพ เอ็ม เอ็ม พี ไอ 2
9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความหมายของบุคลิกภาพ

นักจิตวิทยาและนักการศึกษาได้ให้ความหมายของคำว่า “บุคลิกภาพ” (Personality) ไว้ต่าง ๆ กันไปตามทัศนะของตนดังนี้

มูน (Munn, 1902 อ้างใน นวลละออ สุภาพล, 2527, หน้า 2) กล่าวว่า บุคลิกภาพ คือ ลักษณะเด่นของแต่ละบุคคล ซึ่งเป็นการรวบรวมแบบแผนทั้งหมดมาเป็นบูรณาการของโครงสร้างทางพฤติกรรม เช่น ความสนใจ ทักษะสติปัญญา ความสามารถ ความถนัด และสิ่งอื่นๆ ที่แสดงถึงลักษณะนิสัยเฉพาะของตนเอง

อัลพอร์ท (Allport, 1937 อ้างใน นิภา นิธยาน, 2530, หน้า 25) ได้ให้ความหมายของบุคลิกภาพว่า บุคลิกภาพเป็นหน่วยรวมที่ทรงพลังของระบบทางกาย และจิตภายในตัวบุคคลซึ่งสามารถกำหนดลักษณะการปรับตัวเป็นแบบเฉพาะของบุคคลนั้นต่อสิ่งแวดล้อมของเขา

วอลเตอร์ มิสเชล (Water Mischel, 1980 อ้างใน อำนวย แสงสว่าง, 2536, หน้า 38) กล่าวว่า บุคลิกภาพ หมายถึง รูปแบบพฤติกรรมที่มีลักษณะเด่น รวมทั้งความคิดและอารมณ์ ซึ่งเป็นตัวกำหนดให้บุคคลมีการปรับปรุงตนเองให้เข้ากับสภาวะการณ์ ในการดำเนินชีวิตได้อย่างเหมาะสม

บุญส่ง นิลแก้ว (2519, หน้า 142) ให้ความหมายของบุคลิกภาพว่า หมายถึง ลักษณะเฉพาะของตัวบุคคลที่แสดงออกมาทั้งทางกิริยาท่าทางภายนอก และลักษณะทางด้านอารมณ์และจิตใจ

สุวันทนา อารีพรรค (2524, หน้า 15) กล่าวว่า บุคลิกภาพ หมายถึง ลักษณะประจำตัวของแต่ละบุคคล ซึ่งได้แก่ ท่าทาง การแสดงอารมณ์และนิสัย

ศรีเรือน แก้วกังวาล (2531, หน้า 5-6) กล่าวว่า บุคลิกภาพ คือ ลักษณะเฉพาะตัวของบุคคลในด้านต่าง ๆ ทั้งส่วนภายนอกและส่วนภายในโดยที่ส่วนภายนอก คือ ส่วนที่มองเห็นได้ชัดเจน เช่น รูปร่างหน้าตา กิริยา มารยาท การแต่งตัว วิธีพูดจา การนั่ง การยืน ฯลฯ และส่วนภายใน คือ ส่วนที่มองเห็นได้ยาก แต่อาจทราบได้โดยการอนุมาน เช่น สถิติปัญญา ความถนัด ลักษณะอารมณ์ประจำตัว ความใฝ่ฝันปรารถนา ปรัชญาชีวิต ค่านิยม ความสนใจ เป็นต้น

สิริวรรณ สารนาค (2538, หน้า 3) กล่าวว่า ความหมายของบุคลิกภาพที่นิยมใช้กันมาก แบ่งออกได้เป็น 2 แนวใหญ่ ๆ คือ

บุคลิกภาพ หมายถึง ลักษณะทางสังคมซึ่งบุคคลสามารถแสดงออกได้อย่างเหมาะสมตามกาลเทศะ

บุคลิกภาพ หมายถึง ลักษณะเด่นของบุคคลในสายตาของผู้อื่น

เพ็ชร ภูมิเชตร (2540, หน้า 1) กล่าวว่า บุคลิกภาพ คือลักษณะส่วนรวมของพฤติกรรมของบุคคลทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นสัดส่วน รูปร่าง หน้าตา การแต่งกาย การพูดจา การหัวเราะ การเดิน ยืน นั่ง ตลอดจนนิสัยใจคอ ความรู้สึกลึกซึ้ง ทักษะ ทักษะ ความถนัด ความสนใจ

จากความหมายของบุคลิกภาพที่กล่าวทั้งหมดข้างต้น สรุปได้ว่า บุคลิกภาพ หมายถึง ลักษณะเฉพาะตัวของแต่ละบุคคลที่แสดงออกมาทั้งทางร่างกาย สถิติปัญญา อารมณ์ และความรู้สึกลึกซึ้ง

ความหมายของบุคลิกภาพแปรปรวน

นักจิตวิทยาและนักการศึกษา ได้ให้ความหมายของบุคลิกภาพแปรปรวนไว้ต่าง ๆ กันดังนี้

สมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย (2520, หน้า 530) กล่าวว่า บุคลิกภาพแปรปรวน (Personality Disorder) คือ กลุ่มลักษณะของการปรับตัวที่ไม่ถูกต้อง (Maladaptive Patterns of Behavior) แสดงออกมาโดยพฤติกรรมที่เริ่มต้นแต่ตอนต้น ๆ ของพัฒนาการคือตั้งแต่วัยเด็กจนมาแสดงลักษณะชัดเจนในระยะก่อนเข้าวัยรุ่น หรือในระยะวัยรุ่น ลักษณะที่แสดงออกมานี้ไม่ได้เป็นอาการ (Symptom) เหมือนอย่างในอาการของโรคประสาทและจิต แต่เป็นลักษณะเฉพาะของบุคคลนั้น

สุวัทนา อารีพรรค (2524, หน้า 347) กล่าวว่า บุคลิกภาพแปรปรวน หมายถึง กลุ่มของความผิดปกติทางพฤติกรรมที่ฝังรากลึก ยากแก่การเปลี่ยนแปลง ซึ่งโดยทั่วไปจะเริ่มปรากฏในวัยรุ่น หรืออาจเร็วกว่านั้น และจะดำเนินต่อไปเกือบตลอดชีวิตผู้ใหญ่ แต่อย่างไรก็ตามลักษณะดังกล่าวจะชัดเจนน้อยลงในวัยกลางคนและวัยชรา

โสภา ชูพิกุลชัย และคณะ (2525, หน้า 42) กล่าวว่า บุคลิกภาพแปรปรวน หมายถึง ลักษณะของบุคลิกภาพที่ผิดปกติ ซึ่งจะสามารถพบเห็นได้ในสังคมทั่วไป มีสาเหตุมาจากการปรับตัวไม่ดีของการกระทำพฤติกรรมที่ฝังลึกแน่น และโดยทั่วไปแล้วจะยาวนานชั่วชีวิตมักจะสังเกตเห็นความผิดปกติเช่นนี้ได้ ในลักษณะวัยแรกเริ่มหรือวัยรุ่นตอนต้น ถ้ามีเหตุการณ์ใดก็ตามมาขัดขวางพฤติกรรมดังกล่าว อาจทำให้เกิดความวิตกหรืออาการทางจิตเวชอื่น ๆ ได้

นิภา นิรยาชน (2530, หน้า 175) กล่าวว่า บุคลิกภาพแปรปรวนเป็นความผิดปกติของลักษณะนิสัย ซึ่งมีรากฐานแตกต่างจากโรคประสาท โรคจิตผู้ป่วยโรคประสาทจะมีความรู้สึกขัดแย้งภายในใจ ซึ่งหาทางออกไม่ได้ และทำให้จิตใจหวนวิตก และผู้ป่วยจะให้วิธีการปรับตัวแบบต่าง ๆ เข้าช่วย ส่วนผู้ป่วยโรคจิตไม่สามารถหาทางออกด้วยการใช้วิธีการปรับตัวใด ๆ ได้อีกนอกจากการเก็บกดในลักษณะที่ลึกซึ้งซับซ้อนยุ่งเหยิง ส่วนบุคลิกภาพแปรปรวนนั้นเกิดจากความล้มเหลวในการสร้างลักษณะนิสัยที่ดี และมีประสิทธิภาพในการปรับตัวและในการสังคม ทั้งนี้หาได้มีรากกำเนิดจากความรู้สึกขัดแย้งในใจไม่ ความยุ่งยากเกิดจากการปรับตัวไม่สำเร็จ ผู้มีบุคลิกภาพแปรปรวนมักไม่มีอาการวิตกกังวลหรือเคร่งเครียดแต่ประการใด แต่จะมีแบบแผนพฤติกรรมทางสังคมที่ผิดปกติตลอดชีวิต

แสงสุริย์ ลำอังกูล (2539, หน้า 253) กล่าวว่า บุคลิกภาพแปรปรวน (Personality Disorder) เป็นความรุนแรงของพฤติกรรมหรือความประพฤติต่อต้านสังคม ซึ่งแสดงออกมาโดยเจตนา อันเป็นการสร้างความเสียหายต่อร่างกาย หรือจิตใจของบุคคลอื่น ๆ ในแต่ละกลุ่มแต่ละสังคม เป็นสัญญาณอันตรายที่สื่อถึงความเจ็บป่วย หรือความบกพร่องทางบุคลิกภาพ

เดวิด ซู และคณะ (David Sue and other, 1994, p. 253) กล่าวว่า บุคลิกภาพแปรปรวน คือ ลักษณะการแสดงของพฤติกรรมที่ไม่มีการยึดหยุ่น และมีการปรับตัวที่ไม่ดีบุคคลซึ่งมีบุคลิกภาพแปรปรวนจะเป็นคนที่เข้าสังคมยาก และมีปัญหาด้านการปรับตัว เป็นคนใจโมโห อารมณ์เปลี่ยนแปลงง่าย หรือวิตกกังวล จริงจังกับชีวิตเกินไป และไม่รับรู้เกี่ยวกับตนเองและผู้อื่น

เดวิด โฮลล์ (David Holmes, 1998, p. 119) กล่าวว่า บุคลิกภาพแปรปรวนคือ พฤติกรรมการปรับตัวที่ไม่ถูกต้อง ซึ่งจะเริ่มในวัยเด็กหรือวัยรุ่นและจะคงอยู่ และกลายเป็นลักษณะประจำตัวไปจนถึงวัยผู้ใหญ่

จากที่กล่าวมาทั้งหมด สรุปได้ว่า บุคลิกภาพแปรปรวน หมายถึง การแสดงออกของพฤติกรรมที่ผิดไปจากปกติทั่วไปที่คนพึงปฏิบัติกัน โดยมีความรุนแรงและสร้างความเดือดร้อนให้กับตนเองและบุคคลอื่น

สาเหตุที่ทำให้บุคลิกภาพแปรปรวน

สมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย (2520, หน้า 530-531) กล่าวว่า การที่บุคคลจะมีบุคลิกภาพแปรปรวนนั้นมีสาเหตุมาจาก

1. ความเกี่ยวพันทางกรรมพันธุ์ (Heredity) ทางชีวเคมี (Biochemical) และทางประสาทสรีระวิทยา (Neurophysiology)
2. การเลียนแบบหรือเอาอย่าง (Identification) บุคคลที่ใกล้ชิด เช่น บิดา มารดาหรือผู้เลี้ยงดูใกล้ชิด เด็กจะเลียนแบบทางพฤติกรรมอารมณ์ และรับเอาเป็นแบบฉบับของตนเองในการเสริมสร้างการพัฒนาทางบุคลิกภาพจนกระทั่งเป็นผู้ใหญ่
3. การได้รับประสบการณ์ (Experiential Factor) ที่เด็กได้รับในขณะที่มีการพัฒนาทางร่างกาย และจิตใจมาตั้งแต่ต้น ๆ ทำให้เด็กต้องปรับตัวเข้ากับประสบการณ์ และยึดถือเป็นส่วนเสริมสร้างบุคลิกภาพแบบนั้นขึ้นมา เช่น

3.1 ในเหตุการณ์ที่มีพฤติกรรมแสดงออก และได้รับสิ่งตอบแทน (Reward) เช่น เด็กที่แสดงออกทางอารมณ์รุนแรง ร้องไห้งอแงบิดามารดารำคาญก็ซื้อของเล่นให้ เพื่อเป็นรางวัลให้เด็กหยุดร้อง เมื่อกระทำเช่นนี้บ่อย ๆ ต่อมาเด็กก็จะยึดถือพฤติกรรมทางอารมณ์ที่แสดงออกนั้นตลอดไปจนเป็นลักษณะของบุคลิกภาพต่อไป

3.2 ในเหตุการณ์ที่บิดามารดาไม่ยอมให้เด็กเป็นตัวของตัวเองลักษณะของบิดามารดาเอาแต่ใจตนเอง ไม่มีเหตุผล (Unreasonable Demand) เด็กต้องพยายามปรับตัวให้เป็นที่พอใจของบิดามารดา ทั้ง ๆ ที่ไม่เต็มใจ เด็กก็อาจจะมีลักษณะบุคลิกภาพแบบเก็บกด (Passive Aggressive)

3.3 บิดามารดาที่ขาดการเอาใจใส่ในการอบรมแนะนำเด็กให้ความประพฤติที่ถูกต้อง (Failure in Parent Guidance) เช่น เด็กทำอะไรไม่มีระเบียบทำแล้วทิ้ง หรือเด็กที่ทำผิดแล้วไม่ได้รับการแก้ไข ถ้าหากขาดการแนะนำที่ถูกต้อง เด็กไม่เข้าใจว่าอะไรถูกต้อง เด็กจะยึดถือหรือรับวิธีการที่ตนทำอยู่เป็นแบบของตนเอง ในที่สุดเด็กก็จะมีบุคลิกภาพที่ไม่เหมาะสมเมื่อโตเป็นผู้ใหญ่

สุวทนา อารีพรรค (2524, หน้า 348-349) กล่าวว่า ปัจจุบันยังไม่ทราบสาเหตุที่แท้จริงของการเกิดบุคลิกภาพแปรปรวน แต่พบว่าปัจจัยที่อาจเป็นสาเหตุได้มีดังนี้

1. ลักษณะที่ติดตัวบุคคลผู้นั้นมาตั้งแต่กำเนิด เช่น ลักษณะประจำตัวของเด็กแต่ละคน หรือการถ่ายทอดทางกรรมพันธุ์ เช่น มีผู้พบว่า คนที่มีบุคลิกภาพแบบอันธพาลมักจะมีบิดามารดาเป็นอันธพาล แม้ว่าจะได้แยกเด็กไปให้คนอื่นเลี้ยงตั้งแต่วัยเด็กแล้วก็ตาม นอกจากนี้ยังพบว่าคนที่มีบุคลิกภาพแบบอันธพาลจะมีลักษณะของคลื่นสมองผิดปกติบ่อยกว่ากลุ่มเปรียบเทียบ

2. การพัฒนาทางบุคลิกภาพ เช่น การอบรมเลี้ยงดูอย่างขาดความอบอุ่นในวัยทารก อาจทำให้ทารกนั้นกลายเป็นผู้ใหญ่ซึ่งขาดความไว้วางใจสิ่งแวดล้อม หรือยึดติดกับการพัฒนาทางบุคลิกภาพในระยะปกติ คือเป็นคนรับประทานจุจิก ปากจัด ชอบวิจารณ์ หรือคิดสุราและยาเสพติด การเข้มงวดกวดขันเกี่ยวกับการขับถ่ายในวัย 1-3 ขวบ ซึ่งเป็นวัยที่ความสุขของเด็กอยู่ที่ทวารหนักก็อาจทำให้เด็กกลายเป็นคนพิถีพิถัน เข้าระเบียบเคร่งครัดในคุณธรรมหรือกังวลเรื่องความสะอาดมากเกินไป เป็นต้น

3. ประสบการณ์ในวัยเด็กอาจส่งเสริมพฤติกรรมที่ผิดปกติ เช่น

- 3.1 เมื่อทำไม่ดีแล้วได้รับรางวัล เช่น เมื่อเด็กต้องการอะไรซึ่งพ่อแม่ไม่ต้องการให้เด็กจะร้องเสียงดัง ลงคืบกับพื้น หรือการกระแทกศีรษะกับฝาผนัง ทำให้พ่อแม่จำต้องยอมให้สิ่งที่เด็กต้องการเมื่อเป็นเช่นนี้บ่อย ๆ เด็กจะมีนิสัยเอาแต่ใจตนเอง และแสดงอารมณ์รุนแรงเมื่อถูกขัดใจ

3.2 การถูกอบรมเลี้ยงดูที่เคร่งครัดเกินไป การที่พ่อแม่เคร่งครัดไม่ผ่อนปรน และขาดเหตุผลต่อเด็ก เมื่อเด็กประพฤติผิดไปจากพ่อแม่จะเฝ้าไว้ ก็จะถูกตำหนิหรือลงโทษเด็กโดยไม่ยอมรับฟังเหตุผล อาจทำให้เด็กมีพฤติกรรมก้าวร้าว และประพฤติตรงกันข้ามกับที่พ่อแม่ต้องการ

3.3 การที่บิดามารดาหรือบุคคลที่มีอำนาจในครอบครัวมีบุคลิกภาพที่ผิดปกติเด็กอาจจะลอกเลียนลักษณะที่ผิดปกติเหล่านั้นได้

4. ปัจจัยทางจิตสังคม (Psychosocial Factor) มีผู้ศึกษาบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบอันธพาลพบว่าบุคคลเหล่านี้ส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสังคมต่ำ อาศัยอยู่ในแหล่งเสื่อมโทรม และมีภูมิลำเนาอยู่ในเมือง บิดามารดามักทะเลาะกันเป็นประจำ หรือแยกทางกัน ดิสุราหรือยาเสพติด หรือมีบุคลิกภาพแบบอันธพาล เพราะฉะนั้นปัจจัยทางจิตสังคมอาจมีส่วนเป็นสาเหตุของบุคลิกภาพแปรปรวนได้เช่นกัน

5. ความผิดปกติในหน้าที่ของสมอง เช่น โรคลมชัก การอักเสบของสมอง (Arteriosclerotic Brain Disease, Senile Dementia และ Alcoholism ฯลฯ) ทำให้บุคลิกภาพเปลี่ยนแปลงได้ ซึ่งจะเกิดในขณะที่หรือหลังจากการป่วยด้วยโรคที่กล่าวนั้น

จากสาเหตุของการเกิดบุคลิกภาพแปรปรวนที่กล่าวมาทั้งหมด สรุปได้ว่าสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดบุคลิกดังกล่าวคือ ตัวบุคคลเอง ได้แก่ พันธุกรรม การอบรมของบิดามารดาและสิ่งแวดล้อม ได้แก่ การคบเพื่อน การเลียนแบบ เป็นต้น

การจำแนกบุคลิกภาพแปรปรวน

แบบต่าง ๆ ของบุคลิกภาพแปรปรวนแบ่งตามการจำแนกโรคสากลขององค์การอนามัยโลก ค.ศ. 1978 หรือ ICD-9 เป็นดังนี้ (อ้างใน สุวทนา อารีพรค, 2524 , หน้า 349-357)

1. Paranoid Personality Disorder หรือบุคลิกภาพแปรปรวนแบบหวาดระแวง ประกอบด้วยลักษณะที่สำคัญ ได้แก่ มีความรู้สึกไวเกินควรต่อความผิดหวัง การถูกเหยียดหยามหรือการถูกปฏิเสธ และมีแนวโน้มจะเข้าใจการกระทำที่เป็นธรรมดา หรือการกระทำที่หวังดีของคนอื่นว่าเป็นการก้าวร้าว หรือถูกดูหมิ่นตน และมีความรู้สึกฝังแน่นว่าตนเองจะต้องต่อสู้เพื่อสิทธิของตัวเอง คนเหล่านี้มักจะอิจฉาริษยาผู้อื่น หรือรู้สึกว่าตนมีความสำคัญมากเกินไป อาจรู้สึกว่าตนถูกผู้อื่นเหยียดหยามหรือเอาเปรียบ ยิ่งกว่านั้นยังก้าวร้าวและดื้อรั้น และทุกรายจะคิดถึงตนเองมากผิดปกติ

2. Schizoid Personality Disorder หรือบุคลิกภาพแปรปรวนแบบแยกตัว ประกอบด้วยลักษณะสำคัญ คือ ขี้อาย ไม่ค่อยพูด และแยกตัวจากสังคมหรือจากการใกล้ชิดกับผู้อื่นร่วมกับเพื่อนถึงเรื่องของตนเองบ่อย ๆ พฤติกรรมอาจแปลกไปบ้าง หรือมีพฤติกรรมซึ่งแสดงว่าบุคคลนั้นพยายามหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่มีการแข่งขัน หรือหลีกเลี่ยงการแสดงความรู้สึกหรือความก้าวร้าวของตนเองให้ผู้อื่นทราบ

3. Anankastic Personality Disorder หรือบุคลิกภาพแปรปรวนแบบเจ้าระเบียบสมบูรณ์แบบ หรือ ย้ำคิดย้ำทำ ประกอบด้วยลักษณะสำคัญ คือ ขาดความมั่นใจ ระวังสงสัยและรู้สึกว่าทุกสิ่งทุกอย่างขาดตกบกพร่อง ทำให้เกิดความเกรงกลัวต่อบาป ความระมัดระวังและความรอบคอบมากเกินไป เพื่อให้เกิดความมั่นใจ รวมทั้งมีความดื้อรั้นด้นทุ้งด้วย แต่ความรุนแรงไม่ถึงขนาดเป็นโรคประสาท บุคลิกภาพแบบนี้อาจเรียกว่า Compulsive Personality Disorder หรือ Perfectionist

4. Hysterical Personality Disorder หรือบุคลิกภาพแปรปรวนแบบฮิสทีเรีย ประกอบด้วยลักษณะที่สำคัญ คือ อารมณ์เปลี่ยนแปลงง่ายไม่มั่นคง ไม่เป็นตัวของตัวเอง ต้องการความชื่นชมยินดีและความเอาใจใส่จากผู้อื่นมากผิดปกติ ถูกชักจูงง่าย และจะแสดงออกทางสีหน้าและท่าทางมากเกินไป (Dramatize) มักไม่บรรลุนิติภาวะทางเพศ เช่น เป็นกามตายด้าน และเมื่อมีความกดดันอาจแสดงอาการโรคประสาทแบบฮิสทีเรียได้

5. Sociopathic to Antisocial Personality Disorder หรือบุคลิกภาพแปรปรวนแบบอันธพาลหรือแบบต่อต้านสังคม ประกอบด้วยลักษณะสำคัญคือ อารมณ์ไม่มั่นคง ขาดจริยธรรมและคุณธรรม การตัดสินใจไม่ถูกต้อง และขาดความซื่อสัตย์ต่อบุคคลอื่นหรือหมู่คณะ ปราศจากความเมตตากรุณา เอาแต่ใจตนเองโดยไม่คำนึงถึงความรู้สึกของผู้อื่น และขาดความรับผิดชอบ อาจก่อพฤติกรรมรุนแรง โดยไม่สามารถควบคุมได้ และเมื่อกระทำแล้วก็จะพยายามหาเหตุผลให้กับการกระทำนั้นโดยไม่สำนึกผิด ทั้งการลงโทษก็ไม่ทำให้เขาเข็ดหลาบบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบนี้มักเป็นอันตรายต่อสังคมถ้าเกิดความคับข้องใจ บุคลิกภาพแบบนี้มักเริ่มตั้งแต่วัยเด็ก หรือระยะแรก ๆ ของวัยรุ่น ส่วนใหญ่ถ้าไม่เริ่มก่อนอายุ 15-16 ปี ก็มักจะไม่มีเกิดขึ้นเลย

6. Affective Personality Disorder ประกอบด้วยลักษณะที่สำคัญ คือ มีอารมณ์เศร้าหรืออารมณ์เป็นสุขต่อเนื่องกันเป็นเวลานาน หรือมีอารมณ์เศร้าสลับกันกับอารมณ์เป็นสุขในระยะเวลาที่มีอารมณ์เศร้าจะมีความกังวล มองโลกในแง่ร้าย อ่อนเพลีย ไม่มีแรง และรู้สึกว่าตนหาประโยชน์ไม่ได้ แต่ในระยะเวลาที่อารมณ์เป็นสุข จะมีความทะเยอทะยาน กระตือรือร้น มองโลกในแง่ดีเพียงอย่างเดียว และรู้สึกว่าชีวิตและกิจกรรมทุกอย่างของตนสนุกสนาน

7. Explosive Personality Disorder ประกอบด้วยลักษณะที่สำคัญ คือ อารมณ์ไม่มั่นคง ไม่สามารถควบคุมอารมณ์โกรธ อารมณ์เครียด อารมณ์รุนแรง หรืออารมณ์รักของคนได้ อาจแสดง ความก้าวร้าวออกทางคำพูดหรือการกระทำรุนแรง สาเหตุของความก้าวร้าวมักเกิดจากสิ่งกระตุ้นทาง สังคมหรือจิตใจ และมักเป็นเรื่องเล็กน้อยไม่เหมาะสมกับการตอบสนองทางอารมณ์ของบุคคลนั้น หลังจากกระทำรุนแรงเขามักรู้สึกเสียใจ แต่ก็ยังคงจะกระทำเช่นเดิมซ้ำแล้วซ้ำเล่า อย่างไรก็ตามนี้ ตามปกติจะไม่กลายเป็นบุคคลอันตราย บุคลิกภาพแบบนี้อาจพบในรายที่เป็นโรคลมชัก หรือในกรณี ที่ คน ๆ นั้น ดื่มสุราจัด แต่ใน 2 กรณีดังกล่าวไม่จัดเป็น Explosive Personality Disorder

8. Asthenic Personality Disorder ประกอบด้วยลักษณะสำคัญ คือ มักทำตามความต้องการ ของผู้ใหญ่หรือผู้อื่นง่าย มีการตอบสนองต่อความต้องการในชีวิตประจำวันของตนน้อยไม่มีพลัง ซึ่ง การแสดงออกทางด้านเชาวน์ปัญญาและอารมณ์ และหวั่นไหวง่ายต่อความกดดันทุกชนิด รวมทั้ง มองโลกแต่ในทางร้ายอยู่เสมอ และไม่ค่อยมีอารมณ์สนุกสนานรื่นเริง อาจเรียกว่า Dependent Personality, Inadequate Personality หรือ Passive Personality

ศรีธรรม ธนะภูมิ (2535, หน้า 128-133) แบ่งบุคลิกภาพตามลักษณะเด่นของบุคลิกภาพ ออกเป็น 13 ประเภทดังนี้

1. บุคลิกภาพมั่นคง (Stable Personality) เป็นผู้ที่มีความเหมาะสมของการพัฒนาทางอารมณ์
2. บุคลิกภาพพึ่งพาผู้อื่น (Dependent Personality) เป็นคนอ่อนแอ ช่วยตัวเองไม่ได้ ชอบ พึ่งพาผู้อื่นเสมอ
3. บุคลิกภาพชอบหลีกเลี่ยง (Avoidant Personality) เป็นผู้ไม่มั่นใจในการเข้าสังคม กลัวการ ถูกตำหนิ
4. บุคลิกภาพคือเจียบ (Passive-Aggressive Personality) เป็นผู้ที่ชอบต่อต้านอย่างเจียบ ๆ ใน การที่จะแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม ไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่ควรกระทำในฐานะสมาชิกในครอบครัวหรือใน อาชีพการงานก็ตาม
5. บุคลิกภาพย้ำคิดย้ำทำ (Obsessive-Compulsive Personality) เป็นบุคคลเจ้าระเบียบ เคร่งครัด ไม่ค่อยยืดหยุ่น
6. บุคลิกภาพหลงตัวเอง (Narcissitic Personality) มีลักษณะชื่นชมตนเอง มีความสำเร็จสูง อ่อนไหวต่อคำวิจารณ์และไม่ค่อยเห็นใจผู้อื่นเกือบตลอดเวลา
7. บุคลิกภาพเรียกร้องความสนใจ (Histrionic Personality) มีลักษณะเป็นคนเจ้าอารมณ์ และ เรียกร้องความสนใจจากผู้อื่นเกือบตลอดเวลา

8. บุคลิกภาพก้ำกึ่ง (Borderline Personality) เป็นผู้มีปัญหาเกี่ยวกับความเป็นตัวของตัวเอง (Identity) มีภาพพจน์เกี่ยวกับตนเองที่ไม่มั่นคง (Instable Self-Image)

9. บุคลิกภาพหุนหันพลันแล่นและก้าวร้าว (Impulsive and Aggressive Personality) เป็นผู้กระทำการต่าง ๆ อย่างรวดเร็วและก้าวร้าว

10. บุคลิกภาพต่อต้านสังคม (Antisocial Personality) เป็นบุคคลที่ชอบก่อเรื่องขัดแย้งกับผู้อื่นเสมอ

11. บุคลิกภาพอารมณ์แปรปรวน (Affective Personality) เป็นผู้มีอารมณ์เปลี่ยนแปลงง่าย ไม่แน่นอน

12. บุคลิกภาพหวาดระแวง (Paranoid Personality) เป็นผู้ที่ชอบสงสัยในลักษณะหวาดระแวง

13. บุคลิกภาพแยกตัว (Schizoid Personality) เป็นผู้ที่ไม่ชอบเข้าสังคม ชอบอยู่คนเดียว

สมาคมจิตแพทย์อเมริกัน (American Psychiatric Association) แบ่งบุคลิกภาพผิดปกติตาม DSM-IV ได้ดังนี้ (David Homles, 1998, p. 120)

1. บุคลิกภาพแปรปรวนแบบระแวง (Paranoid Personality Disorder)
2. บุคลิกภาพแปรปรวนแบบแยกตัว (Schizoid Personality Disorder)
3. บุคลิกภาพแปรปรวนแบบกึ่งแยกตัวกับจิตเภท (Schizotypal Personality Disorder)
4. บุคลิกภาพแปรปรวนแบบต่อต้านสังคม (Antisocial Personality Disorder)
5. บุคลิกภาพแปรปรวนแบบก้ำกึ่ง (Borderline Personality Disorder)
6. บุคลิกภาพแปรปรวนแบบฮิสทีเรีย (Histrionic Personality Disorder)
7. บุคลิกภาพแปรปรวนแบบหลงตัว (Narcissistic Personality Disorder)
8. บุคลิกภาพแปรปรวนแบบหลีกเลี่ยง (Avoidant Personality Disorder)
9. บุคลิกภาพแปรปรวนแบบพึ่งพาผู้อื่น (Dependent Personality Disorder)
10. บุคลิกภาพแปรปรวนแบบย้ำคิดย้ำทำ (Obsessive Personality Disorder)

จากการจำแนกบุคลิกภาพที่ผิดปกติ หรือบุคลิกภาพแปรปรวน พบว่าบุคลิกภาพต่อต้านสังคม เป็นหนึ่งในบุคลิกภาพที่ผิดปกติเหล่านั้น

ลักษณะของบุคลิกภาพต่อต้านสังคม

สมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย (2520, หน้า 154) กล่าวว่า ลักษณะของบุคลิกต่อต้านสังคม หรือบุคลิกภาพแบบอันธพาล (Antisocial Personality) มีดังนี้

1. มีพื้นฐานทางพฤติกรรมที่ขาดการสังคม
2. มีข้อขัดแย้งกับสังคมอยู่ตลอดเวลา
3. ขาดความซื่อสัตย์ต่อบุคคล ต่อกลุ่ม และต่อสังคม
4. เห็นแก่ตัว
5. ขาดความรับผิดชอบ
6. เอาแต่ใจตนเอง โดยไม่คำนึงถึงความเสียหายของผู้อื่น
7. มีลักษณะหุนหันพลันแล่น
8. ไม่มีความรู้สึกผิดชอบชั่วดี
9. มักแสดงออกทางอารมณ์และทางร่างกายที่รุนแรงเมื่อถูกขัดใจ
10. ทะเลาะวิวาทกับผู้อื่นอยู่เสมอ
11. มักกล่าวหาผู้อื่น
12. หาเหตุผลให้ตนเองอยู่ตลอดเวลา

ในทางคลินิก ระบุลักษณะของผู้ที่มีบุคลิกภาพต่อต้านสังคมเป็นดังนี้

1. มักมีประวัติไม่เชื่อฟังบิดามารดา
2. ชอบหนีโรงเรียน
3. มีประวัติลักขโมย
4. โกหก พูดปดตลอดเวลา
5. ชอบหนีออกจากบ้าน ไปค้างคืนที่อื่น
6. ชอบทะเลาะวิวาทชกต่อยกับผู้อื่นอยู่เสมอ
7. บางคนอาจจะเริ่มมีประวัติผิดปกติทางเพศ
8. พอเติบโตเป็นผู้ใหญ่จะเริ่มมีประวัติก่ออาชญากรรม
9. หนีทหาร
10. ชอบเปลี่ยนงานอยู่ตลอดเวลา
11. ดิสุรายาเสพติด
12. บางรายอาจมีอาการทางประสาท เช่น วิตกกังวล

ลักษณะบุคลิกภาพต่อต้านสังคมจะพบในเพศชายมากกว่าเพศหญิง ประมาณ 5-10 : 1

สุวัทนา อารีพรรค (2524, หน้า 353-354) กล่าวว่า บุคลิกภาพแบบอันธพาลหรือแบบต่อต้านสังคม ประกอบด้วยลักษณะสำคัญ คือ

1. อารมณ์ไม่มั่นคง
2. ขาดจริยธรรมและคุณธรรม
3. การตัดสินใจไม่ถูกต้อง
4. ขาดความซื่อสัตย์ต่อบุคคลอื่นหรือหมู่คณะ
5. ปราศจากความเมตตากรุณา
6. เอาแต่ใจตนเองโดยไม่คำนึงถึงความรู้สึกของผู้อื่น
7. ขาดความรับผิดชอบ
8. อาจก่อพฤติกรรมรุนแรงโดยไม่สามารถควบคุมได้และเมื่อกระทำแล้วก็จะพยายามหา

เหตุผลให้กับการกระทำนั้นโดยไม่สำนึกผิด

หลักเกณฑ์ในการวินิจฉัยบุคลิกภาพต่อต้านสังคม ที่ DSM-III กำหนดไว้คือ (อ้างใน สุวัทนา อารีพรรค, 2524, หน้า 354-356)

1. อายุที่กำลังมีความผิดปกติต้องไม่ต่ำกว่า 18 ปี
2. ต้องเริ่มมีอาการก่อนอายุ 15 ปี โดยมีประวัติต่อไปนี้อย่างน้อย 3 ประการ ได้แก่
 - 2.1 หนีโรงเรียนอย่างน้อย 5 วัน ใน 1 ปี เป็นเวลาติดต่อกันอย่างน้อย 2 ปี
 - 2.2 ถูกภาคทัณฑ์หรือถูกไล่ออกจากโรงเรียน เนื่องจากความประพฤติไม่ดี
 - 2.3 ประพฤติเป็นพาลเกร ถูกจับหรือถูกส่งไปที่ศาลเด็กเนื่องจากความประพฤติ ดังกล่าว
 - 2.4 หนีออกจากบ้านตลอดคืนอย่างน้อย 2 ครั้ง ขณะอาศัยอยู่กับบิดามารดา หรือบิดา

มารดาบุญธรรม

- 2.5 พுகปลดเสมอ
- 2.6 ลำเล่อนทางเพศ
- 2.7 ลักขโมย
- 2.8 มีพฤติกรรมที่ป่าเถื่อน
- 2.9 ผลการเรียนดกค้ำกว่าที่ควรจะเป็นอย่างมาก
- 2.10 ชอบก่อการทะเลาะวิวาท

3. ต้องมีลักษณะต่อไปนี้อย่างน้อย 4 ประการ ตั้งแต่อายุ 18 ปี

3.1 ไม่สามารถทำงานได้อย่างสม่ำเสมอคือ จะเปลี่ยนงานบ่อย อย่างน้อย 3 งาน ในเวลา 5 ปี โดยไม่เกี่ยวกับลักษณะของงาน เศรษฐกิจ หรือการเปลี่ยนแปลงตามฤดูกาล ตกงานเป็นระยะเวลาอย่างน้อย 6 เดือน ในเวลา 5 ปี หรือหนึ่งงาน หรือมาสาย หรือขาดงานอย่างน้อย 3 วัน ใน 1 เดือน หรือออกจากงานโดยไม่มีงานใหม่คอยอยู่หลายครั้ง

3.2 ขาดความรับผิดชอบในฐานะเป็นพ่อแม่ เช่น ปลอมให้ลูกขาดอาหาร เจ็บป่วยบ่อย ๆ เนื่องจากมาตรฐานทางอนามัยต่ำ เวลาถูกเจ็บหนักไม่ได้ให้การรักษา เพื่อนบ้านต้องช่วยเหลือให้อาหารและที่อยู่แก่เด็ก ไม่จัดหาผู้ปกครองเด็กซึ่งอายุต่ำกว่า 6 ปี เมื่อตนซึ่งเป็นพ่อแม่ต้องออกไปนอกบ้าน และจ่ายเงินส่วนตัวอย่างฟุ่มเฟือย ทั้งที่เงินนั้นควรจะนำมาใช้จ่ายสิ่งจำเป็นในครอบครัว

3.3 ไม่เคารพกฎหมาย โดยมีการลักขโมยบ่อย ๆ ประกอบอาชีพที่ผิดกฎหมาย ถูกจับหลายครั้ง และทำผิดคดีอาญา

3.4 ไม่สามารถมีความสัมพันธ์กับคู่ร่วมเพศ ดังจะเห็นว่าการหย่าและ/หรือแยกกันอยู่ตั้งแต่ 2 ครั้งขึ้นไป หรือมีประวัติการสำส่อนทางเพศ ซึ่งได้แก่ การมีคู่ร่วมเพศตั้งแต่ 10 คนขึ้นไปภายในระยะเวลา 1 ปี

3.5 หงุดหงิดหรือก้าวร้าว เห็นได้จากการต่อสู้หรือการกระทำความรุนแรง รวมทั้งการดบตีบุตรและคู่สมรส

3.6 ไม่รับผิดชอบเรื่องการเงิน เห็นได้จากการโกงหนี้ ไม่สามารถเลี้ยงดูบุตรหรือคนที่อยู่ในความอุปการะ

3.7 ไม่มีการวางแผนล่วงหน้า หรือทำอะไรโดยขาดการยับยั้งชั่งใจ

3.8 ไม่คำนึงถึงความซื่อสัตย์ โดยการกล่าวคำเท็จบ่อย ๆ ใช้ชื่อปลอม คดโกงคนอื่นเพื่อหากำไรใส่ตัว

3.8 ทำอะไรโลดโผน เช่น ขับรถขณะเมาสุราหรือขับรถเร็วเกินไป

4. มีพฤติกรรมอันธพาล โดยการละเมิดสิทธิของผู้อื่นติดต่อกันโดยไม่มีระยะที่เป็นปกติอย่างน้อย 5 ปี ในช่วงอายุ 15 ปี จนถึงปัจจุบัน (ยกเว้นในกรณีที่ต้องนอนแหว่อยู่บนเตียงถูกกักกันในโรงพยาบาลหรือสถานกักกัน)

นิภา นิธยาน (2530, หน้า 176) กล่าวว่า บุคคลที่มีบุคลิกภาพแปรปรวนที่เป็นการต่อต้านสังคมมีลักษณะ ดังนี้

1. มักมีพฤติกรรมแปรปรวนในลักษณะสร้างความเดือดร้อนให้กับสังคม
2. ประพฤติตนเป็นอันธพาล
3. ไม่รักหมุ่คณะ
4. ไม่ปฏิบัติตามมาตรฐานของสังคม
5. ทำทุกอย่างเพื่อความสุขของตนเองโดยปราศจากมโนธรรมหรือความรู้สึกผิดชอบชั่วดี
6. ดิฉยและสิ่งเสพติด
7. เป็นพวกกามวิปริตแบบต่าง ๆ

คณะกรรมการกลุ่มผลิตชุดวิชาพฤติกรรมวัยรุ่น (2532, หน้า 682-687) กล่าวว่า พฤติกรรมต่อต้านสังคม (Antisocial Behavior) หมายถึง พฤติกรรมที่บุคคลกระทำนั้น ฝ่าฝืนลักษณะของพฤติกรรมที่สังคมได้กำหนดไว้ โดยที่การกระทำนั้นจะต้องเกิดขึ้นบ่อยครั้งหรืออีกนัยหนึ่ง คือ พฤติกรรมที่บุคคลกระทำนั้นมีลักษณะที่ฝ่าฝืนหรือละเมิดกฎเกณฑ์ของสังคมนั้นเอง พฤติกรรมต่อต้านสังคมจัดได้ว่าเป็นการกระทำที่แสดงถึงความผิดปกติทางบุคลิกภาพในลักษณะหนึ่ง คนที่มีบุคลิกภาพต่อต้านสังคมมักจะมีความขัดแย้งที่รุนแรงกับผู้ที่มิอำนาจในโรงเรียน หรือผู้มีอำนาจในสังคม อันได้แก่ ครู ผู้บริหารโรงเรียน หรือเจ้าหน้าที่ตำรวจ เป็นต้น พฤติกรรมต่อต้านสังคมที่กระทำนั้น อาจจะมีเหยื่อหรือผู้รับเคราะห์จากการกระทำนั้นโดยตรง เช่น การกระทำที่แสดงความก้าวร้าวทั้งทางร่างกายและวาจา การขโมยของ หรือการจี้แะทำลายทรัพย์สินของผู้อื่น เป็นต้น และอาจจะเป็นการกระทำที่ไม่ต้องมีผู้รับเคราะห์ หากแต่มีผลต่อผู้กระทำพฤติกรรมนั้นโดยตรง เช่น การหนีโรงเรียน การใช้ยาเสพติด เป็นต้น

นอกจากนี้บุคคลที่มีบุคลิกภาพต่อต้านสังคม มักจะกระทำพฤติกรรมทุกอย่างเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ต้องการ โดยไม่คำนึงถึงความถูกผิดใด ๆ ทั้งสิ้น หรือกล่าวได้ว่า ผู้ที่มีบุคลิกภาพต่อต้านสังคมนั้น จัดได้ว่าเป็นบุคคลที่มีความ “วิกลจริตทางจริยธรรม” (Moral Insanity) ซึ่งไม่สามารถจำแนกความรับผิดชอบชั่วดีได้

พฤติกรรมต่อต้านสังคมแบ่งออกเป็นลักษณะใหญ่ ๆ ได้ 2 ลักษณะ คือ

1. พฤติกรรมต่อต้านสังคมที่แสดงออกในลักษณะของการเผชิญหน้า (Over Acts) ซึ่งได้แก่ พฤติกรรมที่แสดงให้เห็นถึงความพยายามของบุคคลที่ต้องการที่จะควบคุมสภาพแวดล้อมของเขาโดยตรง โดยเป็นพฤติกรรมที่จะต้องเผชิญหน้าโดยตรงกับเหยื่อหรือผู้รับเคราะห์นั้นเอง เช่น พฤติกรรม การทำร้ายร่างกาย พฤติกรรมการโต้แย้งถกเถียง พฤติกรรมการแก่ง เป็นต้น

2. พฤติกรรมต่อต้านสังคมที่แสดงออกในลักษณะของการแอบซ่อน (Covert Acts) ซึ่งได้แก่ พฤติกรรมที่กระทำโดยไม่ให้ผู้ใดรู้ หรือพฤติกรรมที่กระทำแล้วมีผลร้ายต่อผู้ที่กระทำพฤติกรรมเอง เช่น พฤติกรรมการขโมยของ การโกหก การหนีโรงเรียน การติดยาเสพติด หรือการจุดไฟเผาสิ่งของ เป็นต้น

จากการศึกษากับพัฒนาการของพฤติกรรมต่อต้านสังคมนั้น พบว่าในเด็กก่อนวัยเรียนและเด็กประถม มักแสดงพฤติกรรมต่อต้านสังคมในลักษณะของการเผชิญหน้าเป็นหลัก และพฤติกรรมดังกล่าวจะค่อย ๆ ลดลง ในขณะที่พฤติกรรมต่อต้านสังคมที่แสดงออกในลักษณะของการแอบซ่อนกลับเพิ่มขึ้น เมื่อเด็กเริ่มเข้าเรียนในระดับมัธยม ซึ่งทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะเกิดจากกระบวนการสังคมประกิต (Socialization) นั้นเอง

ในการที่จะวินิจฉัยว่าใครมีบุคลิกภาพต่อต้านสังคมหรือไม่นั้น DSM-III ได้กำหนดไว้ว่า ผู้ที่จะถูกวินิจฉัยว่ามีบุคลิกภาพต่อต้านสังคมได้นั้นจะต้องมีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป แต่ลักษณะที่จะบ่งชี้ถึงการที่บุคคลนั้นมีบุคลิกภาพต่อต้านสังคม อาจจะสังเกตเห็นได้ตั้งแต่เด็กทีเดียว แต่ลักษณะของพฤติกรรมที่บ่งชี้นั้นจะต้องเกิดสม่ำเสมอเป็นเวลาไม่ต่ำกว่า 5 ปีติดต่อกัน โดยมีเกณฑ์ในการพิจารณาดังต่อไปนี้

1. มีลักษณะที่มีเสน่ห์มากกว่าปกติ และมีสติปัญญาในระดับปานกลางถึงสูง
2. ไม่มีอาการหลง หรือแสดงที่ทว่าเป็นคนที่มีความคิดที่ไม่มีเหตุผล
3. ปราศจากความวิตกกังวล หรืออาการทางประสาท อีกทั้งดูว่าเป็นคนมีสติมั่นคงและพูดเก่ง
4. ไม่น่าเชื่อถือ ไม่มีความสำนึกในความรับผิดชอบ ไม่ว่าเรื่องนั้นจะสำคัญหรือไม่ก็ตาม
5. ขาดความซื่อสัตย์และความจริงใจ
6. ขาดความสงสารและไม่มีความละอาย
7. ขาดแรงจูงใจและการวางแผน การกระทำมักจะมาจากความหุนหันพลันแล่นที่ปราศจากเหตุผล
8. มีการตัดสินใจที่ไม่ดี และไม่มีการเรียนรู้จากประสบการณ์ที่ล้มเหลว

9. ชัดคนเองเป็นศูนย์กลาง ไม่สามารถที่จะรักใคร่จริง และไม่สามารถมีความผูกพันกับผู้อื่น
ได้

10. ขาดการแสดงออกทางอารมณ์ที่ลึกซึ้ง
 11. ขาดการหยั่งรู้ ในเรื่องบางอย่างที่เฉพาะเจาะจงได้
 12. ไม่รู้จักที่จะตอบแทนผู้อื่นเป็นพิเศษ อีกทั้งขาดความเมตตา
 13. แสดงพฤติกรรมที่สังคมยอมรับไม่ได้ เมื่อมีการมา หรือบางครั้งไม่มาก็อาจจะแสดง
ได้ เช่น การใช้คำพูดที่หยาบคาย กระด้าง หรือการแปรเปลี่ยนอารมณ์อย่างรวดเร็ว
 14. ไม่เคยมีประวัติของการพยายามที่จะฆ่าตัวตาย
 15. ไม่มีความจริงจังในเรื่องชีวิตทางเพศ อีกทั้งไม่เห็นความสำคัญของชีวิตทางเพศ
 16. มีความล้มเหลวในการดำเนินการตามแผนชีวิต และการอยู่อย่างเป็นระเบียบ
- แสงสุริย์ ตำราสังคม (2539, หน้า 254-256) ได้สรุปลักษณะของผู้ที่มีบุคลิกภาพต่อต้าน
สังคม ไว้ดังนี้

1. อันธพาล (Antisocial Disorder) รวมถึงกลุ่มวัยรุ่นกระทำผิด หรือเด็กประพฤติเกร
(Juvenile Delinquency) และอาชญากร (Criminal Psychopath) ด้วย และได้กล่าวถึงลักษณะดังกล่าว
ข้างต้น ดังนี้

1.1 อันธพาล มีลักษณะดังนี้

- 1.1.1 ชอบทำอะไรไม่สมวัย
- 1.1.2 ชอบแสดงความหุนหันพลันแล่น
- 1.1.3 ไม่ยั้งคิด ขาดเหตุผล
- 1.1.4 เคยทำผิดแล้วไม่สามารถนำมาเป็นบทเรียนได้
- 1.1.5 ชอบต่อต้านกฎเกณฑ์หรืออิทธิพลทุกกรณี
- 1.1.6 ไม่ยอมคล้อยตามหรือจำยอมต่อระเบียบวินัยใด ๆ
- 1.1.7 ไม่เคารพนับถือสิทธิของบุคคลอื่น
- 1.1.8 ปรับตัวได้ยาก

1.2 วัยรุ่นกระทำผิด หรือเด็กประพฤติเเกร มีลักษณะดังนี้

- 1.2.1 ควบคุมอารมณ์หุนหันพลันแล่น ได้อย่างไม่เหมาะสม
- 1.2.2 มีเจตคติที่ต่อต้านอำนาจภายนอกที่ควบคุมเขา
- 1.2.3 มีความแปรปรวนทางอารมณ์

1.2.4 มีลักษณะต่อต้านสังคม และจิตบกพร่อง

1.3 อาชญากร มีลักษณะดังนี้

1.3.1 มีบุคลิกภาพอันธพาลหรือต่อต้านสังคม

1.3.2 ยึดตัวเองเป็นใหญ่

1.3.3 ขาดการเอาใจเขามาใส่ใจเรา

1.3.4 ไม่สามารถที่จะสร้างความสัมพันธ์อันอบอุ่นกับคนอื่น

1.3.5 ไม่มีความสำนึกผิด

1.3.6 มีอารมณ์ไม่สมวัย

1.3.7 ไม่สามารถนำความผิดพลาดมาเป็นบทเรียนแก้ตัว

1.3.8 ไม่จริงใจต่อใคร

1.3.9 ชอบหลอกลวง

1.3.10 ชอบแสดงความไม่น่าเชื่อถือ

2. ตติยาเสพติด (Drug Addiction)

3. เบี่ยงเบนทางเพศ (Sexual Deviation)

4. เข้าสังคมได้ยาก (Dyssocial Reaction)

Webster's New Twentieth Century Dictionary (อ้างใน สุชา จันทร์อม, 2530, หน้า 7)

กล่าวว่า พฤติกรรมต่อต้านสังคม หมายถึง

1. พฤติกรรมที่สังคมรังเกียจ

2. พฤติกรรมที่ต่อต้านความสุขของประชาชนในสังคม

เออวิน จี. ซาราสัน และบาร์บารา อาร์. ซาราสัน (Irwin G. Sarason, Barbara R. Sarason, 1989, p. 257, 261) กล่าวว่า บุคลิกภาพต่อต้านสังคม คือพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการกระทำที่ผิดกฎหมาย ผิดต่อศีลธรรม มีความรุนแรงและเป็นการกระทำที่เหลวไหล เริ่มเกิดขึ้นก่อนอายุ 15 ปี และจะคงอยู่ต่อไปจนเป็นผู้ใหญ่ นอกจากนี้ยังมีอีก 3 ลักษณะคือ

1. มีอายุไม่ต่ำกว่า 18 ปี

2. เริ่มมีอาการก่อนอายุ 15 ปี โดยมีพฤติกรรมดังนี้

2.1 หนีโรงเรียน (Truancy)

2.2 ถูกภาคทัณฑ์จากโรงเรียน (School Suspension)

2.3 ถูกจับกุม (Arrest)

2.4 หนีออกจากบ้าน (Running Away from Home)

2.5 พูดยุค (Lying)

2.6 ทำลายทางเพศ (Engaging in Sexual Intercourse)

2.7 ดื่มสุรา สูบบุหรี่ หรือใช้ยาอย่างผิด ๆ หลายครั้ง (Using Liquor, Tobacco, or other Nonprescribed Drugs Unusually early Compared to Peers)

2.8 มีประวัติการลักขโมย (As well As a History of Stealing)

2.9 มีความป่าเถื่อน (Vandalism)

2.10 ผิดกฎระเบียบของที่บ้านหรือที่โรงเรียน (Violation of Rules at Home or at School)

3. รูปแบบของพฤติกรรมต่อต้านสังคม เมื่อมีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป

3.1 ไม่สามารถทำงานได้มั่นคง (Inability to Sustain a Consistent Work Record)

3.2 มีพฤติกรรมลักขโมยซ้ำ ๆ ซาก ๆ (Repeated Antisocial Acts such as Stealing)

3.3 ทำลายทรัพย์สินสมบัติ (Destroying Property)

3.4 สร้างความเดือดร้อนให้กับคนอื่น (Harassing others)

3.5 ทำอะไรโหดโหด (Especially in Driving)

3.6 ขาดความเห็นใจเมื่อคนอื่นได้รับอันตราย (Lack of Remorse upon Harming others)

เชคเคย์ (Cleckley, 1976 อ้างใน David Sue and others, p. 235–266) ได้กล่าวถึงบุคลิกภาพต่อต้านสังคม ไว้ดังนี้

1. ดูผิวเผินเป็นคนมีสติปัญญาดี สามารถดำรงอยู่ในสังคมได้ และชอบคบหาคนอื่น
 2. ฉุนเฉียวง่าย ขาดการเอาใจใส่คนอื่น ไม่รู้สึกสำนึกเมื่อทำผิด และไม่มีความสงสารคนอื่น
 3. ขาดความซื่อสัตย์ และความรักที่จริงใจให้กับคนอื่น
 4. การดำเนินชีวิตไม่ค่อยจะเป็นไปตามแบบแผนมากนัก
 5. มีความล้มเหลวในการเรียนรู้จากประสบการณ์และมีความวิตกน้อย
 6. ไม่มีความน่าเชื่อถือ ไม่จริงใจ และไม่น่าไว้วางใจ ไม่มีความรับผิดชอบ โทก ใจดำ
- ส่วนมากความรู้สึกต่าง ๆ ก็จะเป็นการแกล้งทำให้คนอื่นเห็นว่ารู้สึกอย่างนั้นจริง

เดวิด โฮลล์ม (David Holmes, 1998, p. 123) กล่าวถึงลักษณะของบุคลิกภาพต่อต้านสังคม ไว้ดังนี้

1. ชอบคิดสิ่งที่ไม่คำนึงถึงความถูกต้อง และความรู้สึกของคนอื่น
2. มีนิสัยหุนหันพลันแล่น

3. ไม่มีความรับผิดชอบ
4. มีหนี้สิน
5. ไม่มีความเห็นใจและสงสารคนอื่น
6. หลอกหลวง
7. จุนเจียวก่าย และก้าวร้าว

มิเชล รัทเทอร์ และคณะ (Michael Rutter and others, 1998, p. 95–125) กล่าวถึงพฤติกรรมต่อต้านสังคมในวัยรุ่น ว่ามีลักษณะที่แตกต่างกันไป แต่เมื่อจัดกลุ่มแล้วแบ่งได้เป็น 2 กลุ่ม ใหญ่ ๆ คือ

1. กลุ่มที่ส่งผลอย่างแท้จริงต่อคุณภาพต่อต้านสังคม

1.1 กลุ่มที่มีพฤติกรรมสัมพันธ์กับพฤติกรรมต่อต้านสังคม (Association with Hyperactivity) พฤติกรรมต่อต้านสังคมประกอบไปด้วย พฤติกรรม Hyperactivity และ/หรือ การไม่เอาใจใส่ในเรื่องต่าง ๆ ดังนี้ (1) การเป็นโรคในวัยเด็กหรือวัยเด็กตอนกลาง (2) ความสัมพันธ์ที่ไม่ดีกับสังคม (3) มีพฤติกรรมเกรี้ยวตั้งแต่วัยเด็กจนโตเป็นผู้ใหญ่ (4) สัมพันธ์กับการเรียนรู้ไม่ดี (5) การตอบสนองชั่วคราว และ (6) พันธุกรรม จากการศึกษาเด็ก Hyperactivity หรือการขาดการเอาใจใส่ตั้งแต่วัยเด็กหรือวัยเด็กตอนกลาง แสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมที่กล่าวมาข้างต้น สามารถพัฒนาไปเป็นพฤติกรรมต่อต้านสังคมในวัยรุ่นได้ นอกจากนี้ การศึกษายังพบว่า คนที่มีพฤติกรรมต่อต้านสังคมไม่ได้มีพฤติกรรมเช่นนี้เมื่อเข้าสู่วัยรุ่น แต่จะเป็นตั้งแต่อายุ 3–4 ปี โดยจะเริ่มจากการมีพฤติกรรมอยู่ไม่สุข ความสนใจสั้น เอะอะไว้วาย และจากการศึกษายังพบว่า เด็กที่มีพฤติกรรม Hyperactivity จะเป็นคนที่ไม่รู้จักรับมือกับการถูกลงโทษ โดยพฤติกรรมนี้จะคงอยู่จนถึงวัยผู้ใหญ่ และพบว่าเด็กที่มีปัญหามาก ๆ เช่น Hyperactivity ขาดความรักความผูกพัน แรงจูงใจในการเรียนต่ำ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีแนวโน้มที่จะเป็นอาชญากร ดิสุรายาเสพติด เมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่

1.2 กลุ่มที่มีพฤติกรรมชอบความรุนแรง (Association with Violence) คนที่มีโอกาสทำความคิดขั้นรุนแรงได้ คือ คนที่มีส่วนร่วมในอาชญากรรมที่รุนแรง มีส่วนในการวางแผน หรือเป็นผู้ดูแล หรือเป็นคนขับรถให้อาชญากร ซึ่งตามกฎหมายแล้ว ถือว่ามีความผิดฐานสมรู้ร่วมคิด โดยบุคคลที่มีพฤติกรรมดังกล่าวมีโอกาสจะกลายเป็นอาชญากรได้ (ทั้ง ๆ ที่เขาไม่ได้มีพฤติกรรมดังกล่าว) และจากการศึกษาพบว่าคนกลุ่มนี้มักจะถูกจับกุมด้วยข้อหาทำร้ายร่างกาย และเรื่องมีอาวุธปืนไว้ในครอบครอง และมีอายุตั้งแต่ 18–21 ปี

1.3 กลุ่มที่มีความผิดปกติทางจิต หรือจิตวิปริต (Association with Serious Mental Disorder) จากการศึกษาพบว่า พฤติกรรมต่อต้านสังคมมีความสัมพันธ์กับบุคลิกภาพแปรปรวนแบบเก็บตัว ซึ่งจากการศึกษาชี้ให้เห็นว่า คนที่มีบุคลิกภาพดังกล่าว มีความเจ็บป่วยทางจิตใจ ทำให้หันไปหาทางออกที่ไม่ถูกต้อง เช่น การติดยาเสพติด และคดียาเสพติด ซึ่งมีรูปแบบของการเจ็บป่วยทางจิตใจอยู่ 2 รูปแบบ คือ

รูปแบบที่ 1 มีความผิดปกติทางจิตโดยมีการรับรู้สิ่งต่าง ๆ บิดเบือนไปจากความเป็นจริง ทำให้การตอบสนองเป็นไปในทางที่ผิดด้วย ซึ่งอาจจะพาดพิงไปถึงการมีพฤติกรรมที่รุนแรง และกลายเป็นอาชญากรรมได้

รูปแบบที่ 2 การที่ต้องปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ตั้งแต่วัยเด็กทำให้กลายเป็นคนเก็บตัวเมื่อเข้าสู่วัยรุ่นหรือวัยผู้ใหญ่ ซึ่งจากการติดตามข้อมูลย้อนหลังของคนที่มีพฤติกรรมต่อต้านสังคม พบว่ามีพฤติกรรมเก็บตัวจากสังคมและสันโดษในวัยเด็ก

2. กลุ่มที่ยังไม่มีความแน่นอนต่อการส่งผลต่อพฤติกรรมต่อต้านสังคม (Special Group of Uncertain Validity) แบ่งเป็น 9 พฤติกรรม ได้แก่

2.1 พฤติกรรมที่เป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมย่อย (Those whose Crime is Part of Normal Subcultural Activity)

2.2 ผู้กระทำความผิดทางเพศ (Sexual Offenders)

2.3 ยวอาชญากร (Juvenile Murderer)

2.4 ติดยาเสพติด (Drug Offenders)

2.5 ผลจากการรักษาทางเวชกรรม (Those whose Behavior is Medically Caused)

2.6 การไม่มีวุฒิภาวะทางอารมณ์ (Crime Association with Emotional Disorder)

2.7 เหลวไหลเพราะทำให้เป็นไปตามลัทธิสังคมนิยม (Socialized delinquency)

2.8 เหลวไหลเพราะไม่ทำให้เป็นไปตามลัทธิสังคมนิยม (Unsocialized Delinquency)

2.9 การกระทำความผิดซ้ำ ๆ ซาก ๆ (Recidivist Offenders)

เออวิน จี. ซาราสัน และบาร์บารา อาร์. ซาราสัน (Irwin G. Sarason, Barbara R. Sarason, 1999, p. 261) กล่าวถึงลักษณะทางคลินิกของบุคลิกภาพต่อต้านสังคม ๆ ไว้ดังนี้

1. มีความล้มเหลวในการปฏิบัติตามบรรทัดฐานของสังคม (ฝ่าฝืน ละเมิด)
2. ชอบหลอกลวง คดโกง
3. หุนหันพลันแล่น มีความล้มเหลวในการวางแผน

4. ชวนเจียว่าย ก้าวร้าว
5. ไม่คำนึงถึงความปลอดภัยของตนเองและผู้อื่น
6. ไม่มีความรับผิดชอบ
7. ไม่มีความสงสารเมื่อบุคคลอื่นได้รับอันตราย ชอบลักขโมย

จากลักษณะบุคลิกภาพต่อต้านสังคมที่กล่าวมาทั้งหมด สรุปได้ว่า บุคลิกภาพต่อต้านสังคมประกอบด้วย ลักษณะสำคัญคือ อันธพาลรวมถึงการกระทำของวัยรุ่นและการประทุพฏิกิเกร ดิทยาเสพย์ติดเบี่ยงเบนทางเพศ และเข้าสังคมได้ยาก

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychoanalytic Theory)

จิตวิเคราะห์ (Psychoanalysis) เป็นจิตวิทยาสาขาหนึ่ง ซึ่งมีเนื้อหาครอบคลุมกว้างขวาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งแบบการปรับตัวของกลไกป้องกันตนเองแบบต่าง ๆ นั้น สามารถนำมาอธิบายได้อย่างมีเหตุผล และเป็นจิตวิทยาสาขาที่มองมนุษย์ในทางลบ กล่าวคือ เชื่อว่ามนุษย์มีสิ่งชั่วร้ายติดตัวมาตั้งแต่กำเนิด การขัดเกลาทางสังคมทำให้มนุษย์มีพฤติกรรมตามแบบที่สังคมต้องการ ในขณะที่แว่นแฉ่งผลักดันในตัวมนุษย์ก็เปรียบเสมือนน้ำที่ต้องมีทางออกไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่ง โดยอาจเป็นไปในทางเป็นที่ยอมรับของสังคม หรือในทางฝ่าฝืนสังคม

ซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) ได้พัฒนาทฤษฎีบุคลิกภาพในต้นศตวรรษที่ 20 และเป็นที่รู้จักกันเป็นทฤษฎีจิตวิเคราะห์ โดยฟรอยด์ ได้วิเคราะห์จิตมนุษย์ออกเป็นองค์ประกอบ 3 ส่วน คือ อิด (Id) อีโก้ (Ego) และซูเปอร์อีโก้ (Superego) แม้ว่าฟรอยด์จะไม่ได้อธิบายพฤติกรรมทุกอย่างของมนุษย์ แต่ก็สามารถนำมาอธิบายพฤติกรรมที่ผิดปกติได้ โดยการวิเคราะห์ถึงบุคลิกภาพของบุคคล กระบวนการสร้างบุคลิกภาพและพฤติกรรมของมนุษย์

ตามความเชื่อของฟรอยด์ มนุษย์ประสบกับความขัดแย้งทางจิตใจเนื่องจากความต้องการต่าง ๆ ได้ถูกเก็บกดไว้ในจิตใต้สำนึก ความต้องการ ความคิด สัญชาตญาณต่าง ๆ เป็นพื้นฐานของมนุษย์ แต่สิ่งเหล่านี้ก็ถูกเก็บกดไว้เนื่องจากศีลธรรมจรรยาทางสังคม แต่อย่างไรก็ตามมนุษย์ก็พยายามที่จะแสดงแรงขับธรรมชาติเหล่านี้ออกมาไม่ว่าทางใดทางหนึ่ง ซึ่งมักจะเป็นทางอ้อม เพื่อต้องการจะหลบเลี่ยงปฏิกิริยาต่อต้านจากผู้อื่น ฟรอยด์มองธรรมชาติของมนุษย์ว่าเป็นผู้แข็งกระด้างและก้าวร้าวที่เป็นเช่นนี้มีใช่เป็นการเรียนรู้ แต่สิ่งเหล่านี้ได้ถูกฝังรากลึกมาตั้งแต่ประสบการณ์ในวัยเด็ก เราทุกคน

มีแนวโน้มไปในทางเป็นอาชญากรอยู่แล้ว แต่ด้วยกระบวนการขัดเกลาทางสังคมนี้เอง ทำให้เราเรียนรู้ที่จะควบคุมแรงโน้มถ่วงไว้ ถ้าเราได้พัฒนาตนเองในการควบคุมภายใน (Inner Controls) อย่างเข้มแข็งและมีประสิทธิภาพ แต่สำหรับเด็กและเยาวชนที่ไม่ได้รับการขัดเกลาทางสังคมอย่างถูกต้องเหมาะสม ก็จะไม่สามารถพัฒนาความสามารถที่จะควบคุมแรงกระตุ้นต่าง ๆ เหล่านี้ได้ ฉะนั้นเขาจึงแสดงพฤติกรรมตามแรงผลักดันออกมา หรือไม่ก็ผลักดันให้อยู่ภายใต้บุคคลกลุ่มนี้จะเป็นพวกโรคประสาท ส่วนกลุ่มแรกก็จะกลายเป็นผู้มีความประพฤติเหลวไหล (โสภณ ชูพิกุลชัย, 2525, หน้า 45-46)

นักจิตวิเคราะห์อีกท่านหนึ่ง คือ อัลเฟรด แอดเลอร์ (Alfred Adler) ได้เสนอแนวคิดปมด้อย (Inferiority Complex) ซึ่งอาจใช้อธิบายอาชญากรรมได้ เพราะการประกอบอาชญากรรมนั้นเป็นวิธีการที่ดีที่จะได้รับความสนใจ และความสนใจนี้เองเป็นหนทางเดียวที่บุคคลจะได้รับความสนใจอย่างมาก

ตามทฤษฎีจิตวิเคราะห์ นำมาอธิบายการเกิดบุคลิกภาพต่อต้านสังคมได้ กล่าวคือ การที่บุคคลจะมีพฤติกรรมต่อต้านสังคมหรือไม่ จากการศึกษาพบว่า พันธุกรรม และสิ่งแวดล้อม เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดพฤติกรรมต่อต้านสังคม ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีจิตวิเคราะห์ที่กล่าวว่า ธรรมชาติของมนุษย์เป็นผู้แข็งแกร่งและก้าวร้าว ที่เป็นเช่นนี้ไม่ใช่เพราะการเรียนรู้ แต่สิ่งเหล่านี้ได้ถูกฝังรากลึกมาตั้งแต่ประสบการณ์ในวัยเด็ก ทุกคนมีแนวโน้มไปในทางอาชญากรอยู่แล้ว ดังนั้นหากเด็กที่เกิดมาท่ามกลางสิ่งแวดล้อมที่เลวร้าย ได้พบได้เห็นแต่สิ่งที่ไม่ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งการที่พ่อแม่ของเด็กแสดงพฤติกรรมที่รุนแรงให้เด็กเห็นเป็นประจำ เด็กย่อมจะซึมซับพฤติกรรมเหล่านั้น จนเห็นเป็นเรื่องปกติ และอาจจะฝังรากลึกจนกลายเป็นบุคลิกภาพต่อต้านสังคม เหตุเพราะว่าเด็กไม่ได้รับการขัดเกลาทางสังคม นอกจากนี้การที่เด็กเกิดภาวะชะงักงันในแต่ละขั้นของพัฒนาการ เช่น ในวัยเด็กถึงเวลากินข้าวแล้วไม่ได้กินเป็นประจำ จะทำให้เด็กเติบโตเป็นคนที่รับประทานจุจิก ดิสุราหรือยาเสพติดได้

ทฤษฎีจิตวิทยามานุษยนิยม (Humanistic Theory)

ทฤษฎีจิตวิทยามานุษยนิยม (Humanistic Theory) เป็นทฤษฎีจิตวิทยาร่วมสมัยในปัจจุบันมากที่สุด แนวความคิดของนักจิตวิทยากลุ่มนี้ทำให้เกิดการเคลื่อนไหวอย่างมากในวงการจิตวิทยา เพราะได้เสนอภาพหรือความคิดเห็นของมนุษย์ แตกต่างไปจากความคิดของนักทฤษฎีบุคลิกภาพที่ผ่านมา Abraham Maslow เป็นผู้ตั้งทฤษฎีนี้และได้รับการยกย่องว่าเป็น “บิดาแห่งจิตวิทยามานุษยนิยม” ทฤษฎีมานุษยนิยมเป็นทฤษฎีที่กล่าวถึงบุคลิกภาพ โดยมีความเชื่อพื้นฐานว่า มนุษย์นั้นมีความคิดและมีคุณค่าต่อการยอมรับ มนุษย์มีความต้องการที่จะมุ่งไปสู่ความเข้าใจในศักยภาพของตนเอง ถ้าสภาพสิ่งแวดล้อมของเขาดีพอหรือเอื้ออำนวยดังนั้นทฤษฎีนี้จึงมีมโนคติพื้นฐานการศึกษามนุษย์ในเรื่องของ

ความบริบูรณ์ เจริญอกงาม และการสร้างสรรค์ของมนุษย์ Maslow กล่าวว่า มนุษย์จะไม่เข้าใจตนเอง จนกว่าจะเกิดความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะแสวงหาสิ่งต่อไปนี้ ความต้องการที่จะเข้าใจตนเอง อย่างแท้จริง ความบริบูรณ์ เจริญอกงาม เอกลักษณะ และความเป็นตัวของตัวเอง (นวลระ อ สุภาพล, 2527, หน้า 255)

มาสโลว์ กล่าวว่า ความปรารถนาของมนุษย์นั้นติดตัวมาแต่กำเนิดและความปรารถนาเหล่านี้ จะเรียงเป็นลำดับขั้นของความปรารถนาเริ่มแรกและความปรารถนาต่อมาสูงขึ้นเป็นลำดับ ดังนี้

1. ความต้องการทางด้านร่างกาย (Physiological Needs) เป็นความต้องการขั้นพื้นฐานที่มี อำนาจมากที่สุด ต้องการอาหาร น้ำดื่ม ออกซิเจน การพักผ่อนนอนหลับ ความต้องการทางเพศ ความ ต้องการความอบอุ่น ตลอดจนความต้องการที่จะถูกกระตุ้นอวัยวะรับสัมผัส แรงขับทางร่างกายเหล่านี้ จะเกี่ยวข้องโดยตรงกับความอยู่รอดของร่างกาย และของอินทรีย์ ความพึงพอใจที่ได้รับในขั้นนี้ จะกระตุ้นให้เกิดความต้องการในขั้นที่สูงกว่าและถ้าบุคคลใดประสบความล้มเหลวที่จะสนองความ ต้องการพื้นฐานนี้ ก็จะไม่ได้รับการกระตุ้นให้เกิดความต้องการในระดับที่สูงขึ้น

2. ความต้องการความปลอดภัย (Safety Needs) ความต้องการความปลอดภัยจะสังเกตได้ง่าย ในทารกและในเด็กเล็ก ๆ เนื่องจากทารกและเด็กเล็ก ๆ ต้องการความช่วยเหลือและต้องพึ่งพาอาศัย ผู้อื่น มาสโลว์กล่าวเพิ่มเติมว่า พ่อแม่ที่เลี้ยงดูลูกอย่างไม่กวัดกันและตามใจมากเกินไป จะไม่ทำให้ เด็กเกิดความรู้สึกว่าได้รับความพึงพอใจจากความต้องการความปลอดภัย การให้อนอนหรือให้กินไม่ เป็นเวลา ไม่เพียงแต่ทำให้เด็กสับสนเท่านั้น แต่ยังทำให้เด็กรู้สึกไม่มั่นคงในสิ่งแวดล้อมรอบ ๆ ตัวเขา สัมพันธภาพของพ่อแม่ที่ไม่ดีต่อกัน เช่น ทะเลาะกัน ทำร้ายร่างกายซึ่งกันและกัน พ่อแม่แยกทางกันอยู่ หย่า ตายจากกัน สภาพการณ์เหล่านี้จะมีอิทธิพลต่อความรู้สึกที่ดีของเด็ก ทำให้เด็กรู้สึกว่สิ่งแวดล้อม ต่าง ๆ ไม่มั่นคง ไม่สามารถคาดการณ์ได้ และนำไปสู่ความรู้สึกไม่ปลอดภัย

3. ความต้องการความรักและความเป็นเจ้าของ (Belongingness and Love Needs) ความ ต้องการนี้เกิดขึ้นเมื่อความต้องการทางร่างกาย และความต้องการความปลอดภัย ได้รับการตอบสนอง แล้ว บุคคลต้องการได้รับความรักและความเป็นเจ้าของโดยการสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น มาสโลว์ ย้ำว่าความต้องการความรักของคนจะเป็นความรักที่เป็นไปในลักษณะทั้งการรู้จักให้ความรักต่อผู้อื่น และรู้จักที่จะรับความรักจากผู้อื่น การได้รับความรัก และได้รับการยอมรับจากผู้อื่น เป็นสิ่งที่ทำให้ บุคคลเกิดความรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า บุคคลที่ขาดความรักก็จะรู้สึกว่ชีวิตไร้ค่า รู้สึกอ้างว้างและ เศร้าแค้น

4. ความต้องการได้รับความนับถือยกย่อง (Self-Esteem Needs) มาสโลว์ได้แบ่งความต้องการได้รับการนับถือยกย่องออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

4.1 ความต้องการนับถือตนเอง (Self-Respect) คือความต้องการมีอำนาจมีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความเข้มแข็ง มีความสามารถในตนเอง มีผลสัมฤทธิ์ไม่ต้องพึ่งพาอาศัยผู้อื่น และมีความเป็นอิสระ ทุกคนต้องการที่จะรู้สึกว่ามีคุณค่าและมีความสามารถที่จะประสบความสำเร็จ ในงานภารกิจต่าง ๆ และมีชีวิตที่เด่นดัง

4.2 ความต้องการการยกย่องนับถือจากผู้อื่น (Esteem From other) คือความต้องการมีเกียรติยศ การได้รับการยกย่อง ได้รับการยอมรับได้รับความสนใจ มีสถานภาพ มีชื่อเสียงเป็นที่กล่าวขาน และเป็นที่ชื่นชมยินดี มีความต้องการที่จะได้รับความยกย่องชมเชยในสิ่งที่เขากระทำซึ่งทำให้รู้สึกว่าคุณค่า ว่าความสามารถของเขาได้รับการยอมรับการจากผู้อื่น

4.3 ความต้องการที่จะเข้าใจตนเองอย่างแท้จริง (Self-Actualization Needs) เป็นความปรารถนาในทุกสิ่งทุกอย่าง ซึ่งบุคคลสามารถจะได้รับอย่างเหมาะสม บุคคลซึ่งประสบผลสำเร็จในขั้นสูงสุดที่จะใช้พลังอย่างเต็มที่ ในสิ่งที่ท้าทายความสามารถ และศักยภาพของเขา และมีความปรารถนาที่จะปรับปรุงตนเอง พลังแรงขับของเขาจะกระทำพฤติกรรมตรงกับความสามารถของตน กล่าวโดยสรุป การเข้าใจตนเองอย่างแท้จริง เป็นความต้องการอย่างหนึ่งของบุคคลที่จะบรรลุถึงจุดสูงสุดของศักยภาพ

ตามแนวคิดเรื่องความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์นี้ ผู้วิจัยนำมาใช้อธิบายการเกิดพฤติกรรมต่อต้านสังคมได้คือ คนเราทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อสนองความต้องการของตนเอง ซึ่งมีตั้งแต่ความต้องการระดับต่ำ เช่น ความต้องการอาหาร ต้องการการพักผ่อนนอนหลับ เป็นต้น จนถึงความต้องการระดับสูง เช่น การได้รับการยกย่องนับถือจากตนเองและจากผู้อื่น เป็นต้น หากความต้องการเหล่านั้นได้รับการตอบสนองก็มีความสุข แต่เมื่อใดก็ตามที่ความต้องการนั้นไม่ได้รับการตอบสนอง เขาก็ยอมไม่เกรงว่าจะไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของสังคมหรือไม่ ระบบการควบคุมสังคมที่จะเป็นกลไกให้เขากลัวว่าจะถูกขับไล่ หรือไม่เป็นที่ยอมรับของกลุ่มสังคม เช่น การกักขัง จำคุก เนรเทศ การตราหน้า ให้เสียหายนาม อับอาย จึงไร้ความหมายในการควบคุมพฤติกรรมของเขา เช่น ความหวาดกลัวต้องลักขโมย โดยไม่เกรงว่าตนจะต้องถูกตราหน้าหรือถูกขับไล่ออกจากสังคม บุคคลนั้นจึงทำไปเพื่อความอยู่รอดอันเป็นการตอบสนองความต้องการขั้นพื้นฐาน การประกอบอาชญากรรม หรือเยาวชนกระทำผิดกฎหมายเกี่ยวกับทรัพย์สิน สามารถอธิบายได้ด้วยแนวคิดเกี่ยวกับความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ ซึ่งมีได้รับการตอบสนอง เขาจึงกระทำผิดกฎหมาย โดยไม่กลัวต่อระบบควบคุมสังคม

การวัดบุคลิกภาพ

บุญส่ง นิลแก้ว (2519, หน้า 216-244) กล่าวว่า แบบทดสอบที่สร้างขึ้นสำหรับวัดบุคลิกภาพของบุคคลนั้น เมื่อนำมารวมกันแล้วพิจารณาแบ่งเป็นประเภท ๆ แล้ว จะได้ 2 ประเภทใหญ่ ๆ ตามลักษณะเนื้อหาของแบบทดสอบ คือ

1. แบบทดสอบประเภทให้รายงานตัวเอง (Self-Report Tests or Questionnaires)
2. แบบทดสอบประเภทการฉายภาพ (Projective Tests)

1. แบบทดสอบประเภทให้รายงานตัวเอง

แบบทดสอบประเภทนี้มีเนื้อหาเป็นชนิดแบบทดสอบที่ใช้ภาษา ซึ่งจะประกอบด้วยชุดของข้อคำถาม หรือข้อความต่าง ๆ ที่ผู้รับการทดสอบจะต้องอ่านและแสดงบุคลิกภาพของตนออกมาด้วยการเขียนตอบข้อความเหล่านั้น เป็นการรายงานลักษณะของตนเองให้ผู้อื่นทราบตามที่เรากำลังทราบ แบบทดสอบประเภทนี้มีลักษณะของการตอบที่แตกต่างกัน ตามรูปแบบของการถาม ซึ่งถ้าจะจำแนกออกเป็นชนิดก็ได้ ดังนี้

1.1 แบบตรวจสอบรายการ (Checklists) ประกอบด้วยชุดของข้อความที่ทำเป็นบัญชีรายการของเรื่องราวต่าง ๆ ไว้ ซึ่งเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวกับบุคลิกลักษณะ หรือการกระทำของบุคคล สำหรับให้ผู้ตอบตรวจสอบรายการแต่ละรายการนั้น ว่าตัวของเขา มีลักษณะเป็นไปดังข้อความที่กล่าวนั้นหรือไม่ โดยการใช้วิธีให้ผู้ตอบกาเครื่องหมายหน้าข้อรายการที่ตัวของเขาเป็นเช่นนั้น แบบทดสอบชนิดนี้สร้างง่าย และใช้ได้สะดวก การตอบก็ไม่มี ความยุ่งยาก และยังมีประโยชน์มากอีกด้วย แบบตรวจสอบรายการชุดหนึ่ง ๆ สามารถเขียนข้อความเพื่อให้ตรวจสอบได้มากมายเป็นร้อย ๆ รายการ แต่ใช้เวลาในการตอบไม่มากนัก

1.2 แบบสำรวจ (Inventory) มีลักษณะคล้าย ๆ กับแบบตรวจสอบรายการ เนื้อหาจะประกอบด้วยชุดของข้อคำถามให้ตอบ หรือเป็นข้อความเช่นเดียวกับแบบตรวจสอบรายการ แต่ให้ผู้ตอบเลือกตอบข้อความนั้น ๆ โดยตอบในรูปของ “ใช่”, “ไม่ใช่” หรือ “?” (ตัดสินใจไม่ได้) และในบางครั้งแบบสำรวจก็มักสร้างในรูปของการให้ตอบแบบ “บังคับให้เลือก” (Forced-Choice) คือการจัดข้อความไว้เป็นคู่ ๆ แล้วให้ผู้ตอบพิจารณาข้อความแต่ละคู่ว่า ข้อความใดตรงกับลักษณะของตนมากที่สุด ซึ่งผู้ตอบต้องเลือกเอาข้อความใด ข้อความหนึ่ง ถึงแม้ข้อความทั้งคู่ไม่ตรงกับลักษณะของเขาก็ให้พิจารณาเลือกข้อความที่ไม่ตรงกับเขาน้อยที่สุด

1.3 แบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) ดัดแปลงมาจากแบบตรวจสอบรายการ โดยการดัดแปลงรูปแบบของการตอบข้อความจากการให้ตอบเพียง ใช่หรือไม่ใช่ ชอบหรือไม่ชอบ มีหรือไม่มี เพียงอย่างเดียวอย่างหนึ่งเท่านั้น มาเป็นการให้ผู้ตอบได้พิจารณาให้น้ำหนักการชอบ การมี การเป็น เช่นนั้น ของตนเองออกมาให้ละเอียดยิ่งขึ้น โดยการจำแนกความมากน้อย ในการแสดงพฤติกรรมของตนได้ วิธีการคือ การให้ผู้ตอบอ่านข้อความต่าง ๆ ซึ่งเป็นสถานการณ์ที่ยกขึ้นมา แล้วตัดสินความรู้สึกของตนเอง ว่าเป็นไปตามที่ข้อความนั้นกล่าวไว้มากน้อยเพียงใด โดยจะแบ่งความรู้สึกออกเป็น 5 ประเภท คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วยมาก เห็นด้วยกำลัง ไม่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ผลของการตอบแต่ละข้อความจะให้คะแนน 5-4-3-2-1 ตามลำดับ แล้วจึงเอาคะแนนที่ได้จากการตอบทุกข้อความมารวมกัน ก็จะทำให้ทราบแนวโน้มของสภาพหรือความรู้สึกของผู้ตอบได้ว่าเป็นไปในทิศทางใด

2. แบบทดสอบประเภทการฉายภาพ

แบบทดสอบประเภทนี้ต้องอยู่บนรากฐานที่ว่า ถ้าบุคคลมีโอกาที่จะแสดงปฏิกิริยาต่อสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่งได้อย่างเสรี บุคคลนั้นย่อมจะแสดงบุคลิกภาพของตนออกมาในปฏิกิริยานั้น ๆ ด้วย และการแสดงปฏิกิริยาต่าง ๆ ของบุคคลยังไม่อาศัยความรู้ หรือสติปัญญาที่จะเข้าใจสิ่งเร้า แต่ก็มักจะแสดงให้เห็นถึงทัศนคติเกี่ยวกับชีวิต ตลอดจนความหมายและความรู้สึกนึกคิดของผู้ตอบได้ด้วย สามารถแบ่งได้เป็น 3 ประเภท คือ

2.1 ประเภทที่ใช้รูปภาพ (Pictorial Techniques) การทดสอบประเภทนี้จัดทำเป็นชุดของภาพเพื่อให้ผู้รับการทดสอบดู แล้วให้อธิบายภาพที่เขาเห็นตามความคิด และความรู้สึกที่เขาพึงมีต่อภาพนั้น ซึ่งหวังว่าผู้รับการทดสอบจะอธิบายจากความรู้สึก และความคิดของเขาอย่างแท้จริง ทั้งนี้เพราะมีอิสระอย่างเต็มที่ และไม่สามารถล่วงรู้ได้ว่าจะอธิบายเช่นไร จะเป็นที่ยังปรารถนาหรือไม่พึงปรารถนาของสังคม และตัวเองก็ไม่ทราบว่าจะกล่าวตอบให้ดีหรือให้เลวได้อย่างไร ดังนั้นการอธิบายภาพทั้งหลายจึงนำเอาตัวเองเข้าไปร่วมอยู่ในเหตุการณ์นั้น ๆ ด้วย และพฤติกรรมที่ซ่อนเร้นอยู่ในตัวจะถูกดึงออกมาแสดงให้ผู้ทดสอบทราบ โดยเข้าตัวไม่ได้เตรียมระมัดระวัง แบบทดสอบประเภทนี้ที่รู้จักและนิยมใช้กันอย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะจิตแพทย์ คือ ภาพที่ยึดหมึกหรือขี้สาคู และแบบทดสอบ ทีเอที (TAT)

2.2 ประเภทที่ใช้ภาษา (Verbal Techniques) เป็นแบบทดสอบที่ใช้ได้ทั้งการให้เขียนตอบ และตอบปากเปล่า เป็นการใช้ภาษาโดยตรงโดยไม่ใช้รูปภาพเป็นสื่อเหมือนประเภทแรก ผู้ทดสอบจะให้คำหรือประโยคแก่ผู้รับการทดสอบคือหาถ้อยคำที่สัมพันธ์กับคำหรือประโยคเหล่านั้น โดยเป็นคำหรือประโยคที่ผู้คิดขึ้นในสมองของผู้รับการทดสอบเป็นคำแรก แบบทดสอบประเภทนี้มี 2 ชนิดย่อย คือ ชนิดคำสัมพันธ์ และเติมประโยคให้สมบูรณ์

2.3 ประเภทใช้การแสดงออก (Expressive Techniques) วิธีการทดสอบแบบฉายภาพ โดยใช้การแสดงออกของผู้รับการทดสอบนั้นที่นิยมใช้มี 3 วิธี คือการวาดรูป การเล่น และการแสดงละคร จะเห็นว่า การวัดบุคลิกภาพนั้นทำได้หลายวิธี แต่ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้การวัดบุคลิกภาพประเภทให้รายงานตัวเอง (Self-Report Tests) และผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดขึ้นเอง โดยอาศัยรูปแบบของแบบสำรวจบุคลิกภาพ เอ็ม เอ็ม พี ไอ 2 (MMPI-2) เพราะเป็นแบบสำรวจที่ใช้วัดพฤติกรรมผิดปกติ เพื่อประเมินบุคลิกภาพแปรปรวน แต่ก็ใช้ตรวจวินิจฉัยคนปกติได้ และสามารถตรวจสอบการแก่งัดทำ หรือการปิดบังบุคลิกภาพที่แท้จริงได้

แบบสำรวจเอ็ม เอ็ม พี ไอ (MMPI)

แบบทดสอบ เอ็ม เอ็ม พี ไอ (MMPI) ย่อมาจาก Minnesota Multiphasic Personality Inventory บางครั้งเรียก “the Mult” ผู้สร้างคือ สตาร์ค ฮาธเวย์และโจเวียน ซีแมคคินเลย์ (Stake Hathaway & Jovian C. Mckinley) ในปี ค.ศ. 1940 และสมาคมจิตวิทยาอเมริกัน ได้นำมาตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1943 เป็นครั้งแรก แต่เดิมผู้สร้างมุ่งใช้แบบทดสอบนี้ช่วยในการวินิจฉัยทางจิตวิทยา โดยใช้แยกแยะพฤติกรรมผิดปกติ และจำแนกประเภทของบุคลิกภาพแปรปรวนด้วย การใช้ชื่อดังกล่าว เป็นเพราะผู้สร้างทำงานอยู่ในมหาวิทยาลัยของโรงพยาบาล มินเนส โซต้า และชื่อ “Multiphasic” เนื่องจากเป็นแบบสำรวจบุคลิกภาพหลายด้าน (แสงสุริย์ สำนองคกุล, 2539, หน้า 23)

จุดประสงค์ของแบบสำรวจ

แบบสำรวจนี้มีวัตถุประสงค์เฉพาะ คือ

1. ใช้วัดพฤติกรรมผิดปกติ เพื่อประเมินบุคลิกภาพแปรปรวน จึงเป็นประโยชน์ทางจิตวิทยาคลินิกโดยตรง แต่ใช้ตรวจวินิจฉัยคนปกติได้ด้วย
2. ใช้ตรวจสอบว่าผู้รับการทดสอบแก่งัดทำ หรือมีการปิดบังอำพรางบุคลิกที่แท้จริง
3. ใช้ประยุกต์ในงานวิจัยต่าง ๆ

คุณลักษณะของแบบสำรวจ

แบบสำรวจ เอ็ม เอ็ม พี ไอ (MMPI) มีลักษณะเป็นแบบเขียนตอบเพื่อรายงานตนเอง (Paper-Pencil-Self Report) ใช้ทดสอบเชิงปรนัย โดยอาศัยแนวคตินุคลิกลักษณะ (Trait Approach) มีจำนวนข้อความทั้งหมด 566 ข้อ

แบบสำรวจบุคลิกภาพ เอ็ม เอ็ม พี ไอ เป็นแบบสำรวจที่ให้ผู้รับการทดสอบตอบว่า “จริง” หรือ “ไม่จริง” ซึ่งข้อความทั้งหมดเป็นเนื้อหาที่เป็นตัวแทนของพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความแปรปรวนของบุคคลใน 10 มาตรา คือ (Lachar, 1983, p. 1-22 อ้างใน จินตนา หารินเดช และคณะ, 2536, หน้า 27-32)

1. มาตราไฮโปครอนเดรียซิส (Hypochondriasis Scale : Hs) มี 33 ข้อ เป็นข้อคำถามที่ใช้วัดหรือใช้ประเมินความกังวลของบุคคล ที่เอาใจใส่ต่อสุขภาพร่างกายอย่างผิดปกติ

ผู้ที่ได้คะแนนสูง คือ พวกที่มีความวิตกกังวล หมกหมุ่นครุ่นคิดและเคียดแค้นเกี่ยวกับสุขภาพของร่างกายเกินควร มักบ่นถึงความเจ็บปวด ความผิดปกติต่าง ๆ แต่ก็หาความผิดปกติทางกายไม่พบ มีความขัดแย้งทางอารมณ์ จิตใจ และขาดความเข้าใจในพื้นฐานอารมณ์ มีลักษณะสมยอม มักมองโลกในแง่ร้าย ไม่สามารถแก้ไขปัญหาคือ

ผู้ที่ได้คะแนนต่ำ คือ พวกที่มีความเข้าใจในพื้นฐานอารมณ์ และสามารถแก้ไขปัญหาคืออย่างเหมาะสม มีความรับผิดชอบ มีความทะเยอทะยาน ว่องไว และมองโลกในแง่ดี

2. มาตราดีเพรสชัน (Depression Scale : D) มี 60 ข้อความ เป็นข้อคำถามที่ใช้ประเมินคุณลักษณะความเศร้า ความกลุ้มใจ ไม่สบายใจ โดยแสดงออกในลักษณะที่มองชีวิตทั้งปัจจุบันและอนาคตในแง่ร้าย แสดงความหมดหวัง ท้อแท้ และเห็นว่าตนเองไม่มีคุณค่า อ่อนแอ มีความคิดและการกระทำเชิงซ้ำ นอกจากนี้อาจแสดงออกโดยความปรารถนาที่อยากจะตายและคิดฆ่าตัวตาย

ผู้ที่ได้คะแนนสูง คือ พวกที่มีอารมณ์เศร้า รู้สึกไม่สบายใจ หมดหวัง ท้อแท้ รู้สึกว่าตนเองไม่มีคุณค่า ไม่มีประโยชน์อะไร ไม่พึงพอใจในสถานภาพของตนเอง ผิดหวัง ไม่ประสบความสำเร็จในชีวิต ไม่มีกำลังใจ ขาดแรงจูงใจ และความสนใจในการกระทำสิ่งต่าง ๆ ขาดความเชื่อมั่นในตัวเอง มองโลกในแง่ร้าย เก็บตัว แยกตัว และอยากฆ่าตัวตาย

ผู้ที่ได้คะแนนต่ำ คือ พวกที่มีอารมณ์ร่าเริง กระตือรือร้น มองโลกในแง่ดี มีความเป็นตัวของตัวเอง เชื่อมมั่นในตนเอง ชอบตัดสินใจด้วยตนเอง มีการควบคุมตัวเอง ทำตามภาพพจน์ของตัวเอง มีความเข้าใจในปัญหาของตัวเอง และมีแรงจูงใจที่จะเปลี่ยนแปลงตัวเอง

3. มาตรการฮีสทีเรีย (Hysteria Scale : Hy) มี 60 ข้อ เป็นข้อคำถามที่ใช้ประเมินคุณลักษณะความเจ็บป่วยทางร่างกายที่มีได้มีสาเหตุมาจากร่างกาย แต่เป็นการแสดงออกของอาการเจ็บป่วย เมื่อมีความกดดันทางจิตใจ ไม่สามารถแก้ไขปัญหาคำได้ และ ต้องการหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบ

ผู้ที่ได้คะแนนสูง คือ พวกที่มีการแสดงออกทางการเจ็บป่วยทางร่างกาย เวลาที่มีความเครียดทางจิตใจ ต้องการปฏิเสธ หลีกเลี่ยงความรับผิดชอบ มีลักษณะความคิดและอารมณ์ไม่สมวัย พึ่งพาผู้อื่นเสมอ ไม่สามารถตัดสินใจด้วยตนเอง มีความโน้มเอียงที่จะฟังคำแนะนำจากผู้อื่น มีความกระตือรือร้น ชอบเรียกร้องความสนใจด้วยการแสดงออกต่าง ๆ และมักเอาแต่ใจตนเอง ชอบเข้าสังคม เข้ากับคนง่ายและมักถูกชักจูงได้ง่าย

ผู้ที่ได้คะแนนต่ำ คือ พวกที่มีการสังคมดี มีลักษณะอบอุ่น เป็นมิตร ไม่หุนหันพลันแล่น มีความสุขุม เงียบขรึม เอาใจเขามาใส่ใจฉัน มักสมยอม เชื่อฟัง คล้อยตามผู้อื่น

4. มาตรการไซโคเพาธิคเดวียเอท (Psychopathic Deviate Scale : Pd) มี 50 ข้อ เป็นข้อคำถามที่ใช้คุณลักษณะของความไม่รับผิดชอบ มีอารมณ์ไม่สอดคล้องกับเหตุการณ์ ต่อต้านสังคม ไม่ยอมรับขนบธรรมเนียมประเพณี และกฎเกณฑ์ที่สังคมตราไว้เป็นกฎหมาย มักทำผิดกฎหมายซ้ำ ๆ โดยไม่เกิดการเรียนรู้จากประสบการณ์ พฤติกรรมที่แสดงออกสังคมไม่มีปัญหากับบุคคลที่มีอำนาจเหนือกว่า

ผู้ที่ได้คะแนนสูง คือ พวกที่ต่อต้านสังคม ไม่ยอมคล้อยตามและปฏิเสธไม่ยอมรับกฎเกณฑ์ทั่วไปของสังคม มีความขัดแย้ง ไม่ลงรอย โดยเฉพาะกับผู้ที่มีความอำนาจเหนือกว่าในสังคม และครอบครัว ไม่สามารถสร้างความสัมพันธ์ ความผูกพันทางจิตใจที่ดีกับผู้อื่น เพราะมีความไม่เป็นมิตร ก้าวร้าว ชอบใช้กำลังรุนแรง และแสดงอารมณ์โกรธ ก้าวร้าวโดยขาดการควบคุมเป็นคนหัวค้อน เอาแต่ใจตนเอง มักทำตามแรงกระตุ้นของตัวเอง ขาดความรับผิดชอบ และมีความอดทนต่อความเครียด ความผิดหวังต่ำมาก

ผู้ที่ได้คะแนนต่ำ คือ พวกหัวเก่า เชื่อถือและรักษาระเบียบแบบแผนขนบธรรมเนียมประเพณี มีศีลธรรมจรรยา ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ทางสังคมมีความยับยั้งชั่งใจ ไม่ก้าวร้าว มีความสนใจและความต้องการในสิ่งต่าง ๆ ค่อนข้างจำกัด

5. มาตรการความสนใจตามเพศชายหญิง (Masculinity-Femininity Scale : Mf) มี 60 ข้อ เป็นข้อคำถามใช้คุณลักษณะของความประพฤติที่สอดคล้องกับบทบาททางเพศ ซึ่งแสดงออกในลักษณะของค่านิยม ทักษะ และความสามารถ รวมทั้งเป็นกระบวนการเลียนแบบทางการพัฒนาเอกลักษณ์ของตนเองต่อสังคม ว่ามีความผิดปกติ หรือมีความบกพร่องหรือไม่

ผู้ชายที่ได้คะแนนสูง คือ พวกที่มีความสนใจแบบผู้หญิงในตัว มีนิสัยเหมือนผู้หญิง จุกจิก จู้จี้ อ่อนไหว มีความสนใจในเรื่องความสวยงาม อักษรศาสตร์ วัฒนธรรม วรรณกรรม การประพันธ์ มักจะฉลาด มีจินตนาการ ปรับตัวได้ดี มีความอยากรู้อยากเห็น สมยอม และเก็บกกระจับ การแสดงอารมณ์

ผู้ชายที่ได้คะแนนต่ำ คือ พวกที่มีความสนใจแบบเพศชายในตัวเอง มีความก้าวร้าว กล้าหาญ อดทน ชอบการผจญภัย การเสี่ยง ทำอะไรแบบไม่มีพิธีรีตองและมักหุนหันพลันแล่น

ผู้หญิงที่ได้คะแนนสูง คือ พวกที่มีความสนใจแบบผู้หญิงมาก ยอมรับบทบาททางเพศของตนเอง อ่อนไหว ถ่อมตน สงบเสงี่ยม ขวยอาย สมยอม ไม่ก้าวร้าว หุนหันพลันแล่น มีความเชื่อมั่นในตนเอง และมีความสามารถในการแสดงออก

ผู้หญิงที่ได้คะแนนต่ำ คือ พวกที่มีความสนใจแบบชาย ชอบการผจญภัย การแข่งขัน ไม่พอใจในบทบาททางเพศของตนเอง คือ รื่น ก้าวร้าว หุนหันพลันแล่น มีความเชื่อมั่นในตนเองสูง และมีความสามารถในการกล้าแสดงออก

6. มาตรการพารานอยด์ (Paranoid Scale : Pa) มี 40 ข้อเป็นข้อคำถามใช้ดูลักษณะความคิดในรูปประแวง มีความคิดที่ผิดไปจากความจริง มีการแปลความหมายของประสบการณ์อย่างไม่ถูกต้อง มีความหลงผิดคิดว่าคนอื่นมาทำร้ายตนเอง ไวต่อความรู้สึกมากเกินไป

ผู้ที่ได้คะแนนสูง คือ พวกที่มีความคิดระแวง มีความไม่เป็นมิตร ไม่ไว้วางใจ ระมัดระวัง สงสัยในท่าทีของบุคคลในสังคม ปกป้องตนเองมากเกินไป ชอบปิดบังซ่อนเร้น ไม่แสดงความรู้สึกหรือความคิดเห็นหรือความรู้สึกของตนเอง มีความรู้สึกไวมากเกินไป ต่อท่าทีของคนอื่นในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ไม่ค่อยยืดหยุ่นในเรื่องความคิดเห็นและทัศนคติ

ผู้ที่ได้คะแนนต่ำ คือ พวกที่มีความเชื่อใจคนอื่น มีความเป็นมิตร ยอมรับตามเงื่อนไข มีความคิดและอารมณ์สมวัย มีวุฒิภาวะ มีความรับผิดชอบ มีสติ มีความสุขุม อารมณ์ร่าเริง

7. มาตรการไฮสเทเนีย (Psychasthenia Scale : Pt) มี 48 ข้อ เป็นข้อคำถามใช้ดูลักษณะของการย่ำคิดย่ำทำ มีความกลัวอย่างผิดปกติ มีความรู้สึกผิด ขาดสมาธิในการทำงาน ไม่สามารถตัดสินใจ ย้ำคิดในความวิตกกังวล ไม่มีความมั่นคง ขาดความมั่นใจในตนเอง สงสัยในความสามารถของตนเอง

ผู้ที่ได้คะแนนสูง คือ พวกที่มีความวิตกกังวล ย้ำคิดย่ำทำ กลัวอย่างไม่มีเหตุผลสมผล

ผู้ที่ได้คะแนนต่ำ คือ พวกที่มีการควบคุมตัวเอง สงบ สุขุม ทำอะไรตามสบาย ไม่เคร่งเครียด ไม่วิตกกังวล ใจเย็น อารมณ์ดี มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความมั่นคงทางอารมณ์

8. มาตราจิตเภท (Schizophrenia Scale : Se) มี 78 ข้อ เป็นข้อคำถามใช้ดูลักษณะที่มีความคิดหรือการกระทำที่ผิดปกติ มีพฤติกรรมแปลก ๆ ที่ยากแก่การเข้าใจ มีลักษณะของความเชื่อนา ทำทางปราศจากความรู้สึกไม่สามารถเปลี่ยนอารมณ์หรือพฤติกรรมได้

ผู้ที่ได้คะแนนสูง คือ พวกที่มีความคิดผิดปกติ สับสนทางความคิด มีความขัดแย้งภายในจิตใจ มีความลำบากในการปรับตัวทางสังคม มีความคิดเพ้อฝัน มีความลำบากในการแสดงความรู้สึกออกมา มักจะหลบหนีในการเผชิญกับความป็นจริง

ผู้ที่ได้คะแนนต่ำ คือ เป็นพวกที่ทำอะไรไปตามความเป็นจริง เชื่อถือระเบียบแบบแผน มีความรับผิดชอบ

9. มาตราไฮโปแมเนีย (Hypomania Scale : Ma) มี 40 ข้อ เป็นข้อคำถามใช้ดูความผิดปกติทางด้านอารมณ์โดยเฉพาะ ลักษณะสำคัญของความผิดปกติ คือ มีความเคลื่อนไหว และการกระทำมากกว่าปกติ มีความตื่นเต้นทางอารมณ์มาก และมีความคิดสับสน

ผู้ที่ได้คะแนนสูง คือ พวกที่มีความกระตือรือร้น ว่องไว ไม่อยู่นิ่ง กระวนกระวาย มีความเคลื่อนไหว และประกอบกิจกรรมมาก มีอารมณ์ตื่นเต้น ร่าเริง เบิกบานใจมากเกินไป แต่ไม่คงที่ มีอารมณ์ไม่มั่นคง

ผู้ที่ได้คะแนนต่ำ คือ พวกที่มีความมั่นคงทางอารมณ์ มีการเก็บกด มีวุฒิภาวะปรับตัวได้ดี

10. มาตราการเก็บตัวทางสังคม (Social Introversion Scale : Si) มี 70 ข้อ เป็นข้อคำถามใช้ดูลักษณะที่เกี่ยวข้องกับสังคม เป็นลักษณะเก็บตัว โดยพิจารณาจากระดับความคิด การเข้าร่วมในสังคม และการแสดงออกของอารมณ์

ผู้ที่ได้คะแนนสูง คือ พวกที่มีลักษณะ Introvert คือ มีลักษณะเก็บตัว ซื่อๆ ไม่กล้าแสดงออกทางสังคม มีความไม่สบายใจ ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง อารมณ์ไม่มั่นคง อ่อนไหว

ผู้ที่ได้คะแนนต่ำ คือ พวกที่มีลักษณะชอบอ่อน ชอบสังคม กระตือรือร้น กล้าแสดงออกในสังคม ช่างพูด ปรับตัวเข้ากับผู้อื่นได้ดี ให้ความร่วมมือกับคนอื่น ชอบเสี่ยงและชอบแข่งขันในทางสังคม

นอกจากการให้คะแนนในการตอบทั้ง 10 มาตราดังกล่าว แบบสำรวจชุดนี้ยังมีการให้คะแนนเพื่อเป็นการตรวจสอบความถูกต้องอีกด้วยเรียกว่า “Validity Scale” ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ชนิดคือ (Roger L. Greene, 1980, p. 31-40)

1. Cannot Say Scale (?) เป็นการรวมจำนวนข้อทั้งหมดที่ผู้ถูกทดสอบไม่ได้ตอบ หรือตอบทั้ง “จริง” และ “ไม่จริง” ถ้าไม่ตอบในมาตรานี้ตั้งแต่ 30 ข้อขึ้นไป ถือว่าเป็นการตอบที่ไม่สมบูรณ์

2. Lie Scale (L) มาตรานี้ประกอบด้วยข้อความ จำนวน 15 ข้อความ เป็นมาตราที่ใช้วัดทัศนคติ และความพึงพอใจของคนส่วนใหญ่ แต่ในความเป็นจริงมีคนน้อยมากที่จะตอบตามความเป็นจริง คนที่ได้คะแนนสูงในมาตรานี้ เป็นคนที่ไม่ซื่อสัตย์ และต้องการแสดงภาพที่ดีของคนมากเกินไป ถ้าตอบว่าไม่จริงมากกว่า 5 ข้อขึ้นไป แสดงว่ามีแนวโน้มที่จะแสดงภาพที่ดีของคนมากเกินไป

3. F Scale (F) มาตรานี้ประกอบด้วยข้อความ 64 ข้อความ ซึ่งจะไม่มีการแสดงมากนักในบุคคลปกติ ข้อความในมาตรานี้เกี่ยวข้องกับการผสมผสานกันของข้อบกพร่องต่าง ๆ ซึ่งไม่ค่อยเกิดขึ้นแก่บุคคลที่มีความป่วยทางจิต การตีความหมายการตอบข้อความเหล่านี้คือ บุคคลที่ตอบรับแสดงถึงความเป็นคนสะเพร่า หรือไม่เข้าใจในคำชี้แจง

4. K Scale (K) มาตรานี้ประกอบด้วยข้อความ 30 ข้อความ แสดงถึงการแก้แค้นของผู้ตอบ เมื่อได้คะแนนจากการตอบข้อความเหล่านี้ จะใช้คะแนนที่ได้ไปแก้คะแนนที่เขาตอบ ใน “Clinical Scale” บางลักษณะให้ถูกต้องก่อนที่จะนำไปแปลความหมาย ถ้าผู้ตอบได้คะแนน K สูง แสดงว่า “แก้แค้นได้ดี” (Fake Good) และถ้าได้คะแนนต่ำแสดงว่า “แก้แค้นได้เร็ว” (Fake Bad)

หลังจากนั้นในปี ค.ศ. 1990 มีการปรับปรุง MMPI ครั้งใหม่ ใช้ชื่อใหม่ว่า MMPI-2 มีกระบวนการวิจัย และการพัฒนาตัวแบบสำรวจที่ยืดหยุ่นและยาวนาน โดย MMPI-2 ยังคงรูปแบบสำรวจไว้เหมือนเดิม มีมาตราพื้นฐาน 10 มาตรานี้และมาตราความแม่นยำเช่นเดิม แต่เพิ่มมาตราคลินิก และวัดบทบาททางเพศด้วย การปรับปรุง MMPI มี 4 ด้านที่สำคัญ คือ

1. เขียนข้อความใหม่ขึ้นคู่กับข้อความเดิมทุกข้อ แล้วตัดข้อความที่ถูกคัดค้านออก ในที่สุดได้ข้อคำถามที่ปรับปรุงแล้ว 567 ข้อ และมีการเรียงลำดับความยากง่ายเสียใหม่

2. เกณฑ์ปกติใหม่มาจากกลุ่มตัวอย่างที่มากกว่าเดิม คือจำนวน 2,500 คน น่าจะเป็นตัวแทนของประชากรสหรัฐอเมริกาได้ดียิ่งขึ้น

3. คะแนนมาตรฐานของมาตราคลินิก ทำให้ใช้เปรียบเทียบกับมาตราคลินิกอื่น ๆ ได้ดียิ่งขึ้น

4. เพิ่มมาตรา เช่น ระดับความวิตกกังวล การขี้คิด ความไม่สบายใจเมื่ออยู่กับสังคมและปัญหาครอบครัว โดยอาศัยเหตุผล ไม่ใช่หลักวิทยาศาสตร์เชิงประจักษ์

นอกจากนี้ในมาตรา MMPI-2 ยังได้เพิ่มมาตราใหม่เข้ามาอีก 2 มาตรา ดังนี้ (John R. Graham, 1990, p. 31-33)

1. ความไม่คงเส้นคงวาในการตอบมาตราต่าง ๆ (Variable Response Inconsistency : VRIN Scale) ซึ่งมาตรา VRIN นี้เป็นตัวบ่งชี้ที่ถูกพัฒนามาเพื่อเพิ่มความเที่ยงตรง และดูแลแนวโน้มการตอบข้อความ มาตรานี้ประกอบด้วยข้อความที่มีลักษณะคล้ายคลึง เหมือนกัน หรือตรงข้ามกัน จำนวน 67 คู่ ถ้าตอบข้อความคู่ใดไม่ตรงกันจะนับเป็น 1 คะแนน

มาตรา VRIN จะใช้ได้ดียิ่งขึ้นถ้าใช้ควบคู่กับมาตรา F กล่าวคือ ถ้าคะแนนการตอบสูงทั้งในมาตรา F และ VRIN แสดงว่าผู้ถูกทดสอบตอบแบบเดาสุ่มมา แต่อย่างไรก็ตาม ถ้าคะแนนในมาตรา F สูง แต่คะแนนในมาตรา VRIN ต่ำ หรือระดับค่าเฉลี่ย ก็แปลได้ว่าตอบแบบเดาสุ่มมาเช่นกันหรืออาจจะมีความสับสนในการตอบ คือ อาจจะถูกรบกวนจากบุคคลอื่น การตอบจริงทั้งหมด หรือไม่จริงทั้งหมด มีผลทำให้คะแนนมาตรา F สูง และคะแนนมาตรา VRIN อยู่ในระดับกลางๆ (ค่าเฉลี่ย) แต่ก็ยังสามารถพิจารณาได้

2. ความไม่คงเส้นคงวาในการตอบว่าจริง (The True Response Inconsistency : TRIN scale) มาตรา TRIN ถูกพัฒนาขึ้นมาเพื่อตรวจสอบความไม่คงเส้นคงวาในการตอบว่าจริง และความไม่คงเส้นคงวาในการตอบว่าไม่จริง หรือคือการขาดการพิจารณาในการตอบนั่นเอง ซึ่งทั้ง 2 กรณี ส่งผลให้ Profile ไม่มีความเที่ยงตรง และตีความหมายไม่ได้

มาตรา TRIN นี้ประกอบด้วยข้อความที่นำมาเปรียบเทียบกัน 23 คู่ ซึ่งเป็นข้อความที่ตรงข้ามกัน ถ้าตอบข้อความคู่ที่ว่า “จริง” ทั้งคู่ หรือตอบว่า “ไม่จริง” ทั้งคู่ แสดงว่าผู้ตอบไม่มีความคงเส้นคงวาในการตอบ ซึ่งถ้าตอบเหมือนกับที่กล่าวมาข้างต้นจะถูกหัก 1 คะแนน มาตรา TRIN มีพิสัย 0 ถึง 23 ถ้ามีคะแนนสูงในมาตรานี้ แสดงว่ามีแนวโน้มขาดการพิจารณาในการตอบว่าจริงทั้งคู่

วิธีการสร้าง

ผู้สร้างแบบสำรวจ เอ็ม เอ็ม พี ไอ สร้างคำถามขึ้น โดยใช้เหตุผลทางตรรกวิทยา (Logical Keying Approach) และใช้ระบบการวัดผลที่เรียกว่า วิธีการสร้างอิงเกณฑ์ (Criterion Keying Approach) กล่าวคือ มีการตั้งเกณฑ์ที่ชัดเจนเกี่ยวกับพฤติกรรมผิดปกติประเภทต่าง ๆ โดยใช้จิตแพทย์ช่วยวินิจฉัยหรือประเมินด้วย เพื่อเป็นการหาค่าความแม่นยำ ในการวัดประเภทผิวเผิน (Face Validity) แล้วผู้สร้างพิจารณา ตัดสินใจด้วยตนเองว่า ข้อคำถามใดสามารถวัดลักษณะใดบ้าง เพราะผู้สร้างมีประสบการณ์ทางคลินิก และข้อมูลทางวิจัย

กระบวนการสร้างมาตราทางคลินิกในขั้นต้น

1. รวบรวมข้อความเกี่ยวกับชนิดของบุคลิกภาพได้ประมาณ 1,000 ข้อ ข้อความเหล่านี้เป็นการสรุปมาจากตำรา รายงานการวิจัย
2. คัดข้อความคลุมเครือออกไป จนเหลือข้อที่บ่งบอกลักษณะที่เป็นเอกเทศจากกัน
3. เลือกกลุ่มตามเกณฑ์ (Criterion Group) ได้แก่
 - 3.1 กลุ่มผู้รับการทดสอบที่ปกติ (Normal Group)
 - 3.2 กลุ่มผู้รับการทดสอบที่ป่วยทางจิต (Clinical Group)
4. นำข้อความที่คัดไว้มาลองใช้กับผู้รับการทดสอบในข้อ 3
5. วิเคราะห์ความหมายทางสถิติกับผลการวัดจากข้อ 4 คือเปรียบเทียบคำตอบของคนปกติกับคำตอบของผู้ป่วยแต่ละชนิด
6. สร้างมาตราความแม่นยำ

แบบฟอร์มของแบบทดสอบ เอ็ม เอ็ม พี ไอ

เอ็ม เอ็ม พี ไอ มีแบบฟอร์มอยู่ 4 แบบคือ

1. แบบรายบุคคล หรือแบบใช้กล่อง (Individual or Box Form)
2. แบบสมุดทดสอบที่ใช้กับกลุ่ม (Group Booklet Form)
3. แบบกระดาษคำตอบ (Booklet Form)
4. แบบที่บันทึกเทป (Tape Recording Form)

คุณภาพของแบบสำรวจ เอ็ม เอ็ม พี ไอ

ความเชื่อมั่น และความแม่นยำของแบบสำรวจ เอ็ม เอ็ม พี ไอ สรุปได้ยาก เพราะผลการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนี้มีมากมาย ในด้านความเชื่อมั่นของแบบสำรวจ เอ็ม เอ็ม พี ไอ นั้นไม่มีปัญหา กล่าวคือ ค่าความเชื่อมั่นที่ทำการทดสอบซ้ำมีอยู่หลายลักษณะ โดยทั่วไปพบว่าแบบสำรวจเอ็ม เอ็ม พี ไอ มีค่านี้ในระดับสูงภายในวันสองวัน แล้วค่านี้จะลดลงเรื่อย ๆ เมื่อเวลาผ่านไป ดังนั้น ความหมายของค่าความเชื่อมั่นนี้จึงยังไม่แน่นอน และมักจะขึ้นอยู่กับทัศนคติของผู้ใช้ที่มีต่อเทคนิคการประเมินบุคลิกลักษณะ ผู้ที่สนับสนุนอภิปรายว่าการใช้แบบสำรวจนี้วัดคน ๆ เดียวกันหลายครั้ง อาจได้ผลไม่ตรงกัน ทั้งนี้ก็แล้วแต่สภาพจิตใจในขณะรับการทดสอบ แต่ผู้ที่คัดค้านจะเน้นว่าบุคลิกลักษณะเป็นลักษณะที่คงที่ถาวร ผลการประเมินผลย่อมจะต้องคงที่อยู่ตลอดเวลา

ค่าความเชื่อมั่นแบบแบ่งครึ่ง ยังไม่เป็นที่น่าพอใจ ส่วนทางด้านความแม่นยำในการวัด แบบที่เน้นเนื้อหาไม่สูงนัก แต่ค่าความแม่นยำตรงตามสภาพจริงนั้นใช้ได้ดี

คุณสมบัติของผู้ใช้แบบสำรวจ เอ็ม เอ็ม พี โอ

ผู้ที่สามารถใช้แบบสำรวจ เอ็ม เอ็ม พี โอ อาจจะแบ่งเป็น 2 กลุ่ม เพราะการตีความทำได้ทั้งแบบปรนัย และเชิงคลินิก ได้แก่

1. นักจิตวิทยาคลินิกที่มีความชำนาญแบบสำรวจนี้แล้ว
2. ผู้ที่ไม่ชำนาญแบบสำรวจนี้ อาจจะเป็นนักจิตวิทยามือใหม่ หรือมือเก่าที่ไม่ค่อยสนใจใช้มาก่อน หรือนักศึกษาที่กำลังเรียน และฝึกหัด ในการตีความจริง ควรเน้นวิธีสังเกตปกติที่มีไว้เรียบร้อยแล้ว แต่เป็นของต่างประเทศ

การเลือกใช้

แบบสำรวจ เอ็ม เอ็ม พี โอ นำไปใช้วัดบุคคลต่อไปนี้ คือ

1. ผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 16 ปี ที่เคยเข้าโรงเรียนมาอย่างน้อย 6 ปี หรือสามารถอ่านหนังสือออก
2. ถ้าผู้ถูกวัดไม่มีคุณสมบัติตามข้อ 1 ผู้วัดอาจเลือกใช้คำถามในแบบทดสอบนี้มาวัดความสามารถในการอ่าน เพื่อดูว่าเขาพอที่จะเข้าใจภาษาได้เพียงใด
3. เป็นผู้ที่มีความตั้งใจตอบคำถาม และมีแรงจูงใจที่จะตอบจนครบทุกข้อ
4. ในกรณีพิเศษ เช่น ผู้ถูกวัดที่กังวลมากจนทนไม่ได้ที่จะทำให้เสร็จในเวลาที่ต้องเนื่องกัน ผู้วัดอาจแบ่งให้เขาทำเป็นส่วน ๆ ก็ได้หรือหันไปใช้แบบฟอร์มที่เหมาะสม

วิธีการตีความผลการทดสอบ

ในการตีความนั้น ในขั้นต้นเป็นการตีความภาพร่างที่ทำไว้ โดยสรุปได้ดังนี้

1. พิจารณาคะแนนมาตรฐาน (T-Score) ของแต่ละมาตรา
2. หาคะแนนที่สูงที่สุด หรือหาจุดสูงสุด ทีละคู่ (คะแนนใกล้เคียง) ตั้งแต่ 70 ขึ้นไป เพื่อพิจารณาระดับบุคลิกภาพ และอธิบายความหมายของแต่ละมาตราที่เฉพาะเจาะจงลงไป
3. ใช้คู่มือช่วยในการแปลความหมายคะแนนจากข้อ 2
4. สรุปรวบยอดผลการแปลความหมายทั้งหมด เพื่อที่จะได้ภาพรวมของบุคลิกภาพแต่ละคน
5. อาจมีข้อเสนอแนะก็ได้

จะเห็นว่า แบบสำรวจ MMPI เป็นแบบสำรวจที่ใช้กันอย่างกว้างขวาง และมีการตรวจสอบความเที่ยงตรงในการตอบแบบทดสอบของผู้ถูกทดสอบอีกด้วย ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงเลือกสร้างแบบวัดบุคลิกภาพต่อต้านสังคม โดยอาศัยรูปแบบการสร้างของ MMPI-2 แต่ในการสร้างครั้งนี้ผู้วิจัยได้สร้างมาตราวัดความเที่ยงตรง เพียง 4 มาตรา คือ มาตรา L, F, VRIN และ TRIN ส่วนมาตรา K นั้น ผู้วิจัยไม่ได้สร้าง เพราะเป็นเพียงตัวที่เพิ่มเข้ามาเพื่อให้เห็นคะแนนได้เด่นชัดเท่านั้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้แบ่งงานวิจัยที่เกี่ยวข้องออกเป็น 2 ส่วน คือ

1. งานวิจัยเกี่ยวกับการสร้างแบบวัดบุคลิกภาพในด้านต่าง ๆ

ชวลิต คันธวงศ์ (2538) ได้สร้างแบบวัดความวิตกกังวลสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย 3 ด้าน คือ ด้านการเรียน ด้านครอบครัว และด้านความสัมพันธ์กับเพื่อนและคนอื่น ผลการวิจัยพบว่า แบบวัดทั้ง 3 ฉบับมีความเที่ยงตรงเชิงปรากฏโดยการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญจริงทุกข้อ ได้ค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างอยู่ในระดับสูง ได้ค่าความเที่ยงตรงเชิงสภาพโดยการหาค่าสหสัมพันธ์แบบสเปียร์แมนอยู่ในระดับสูง โดยสร้างเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 มาตรา ได้ค่าความเชื่อมั่นโดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา มีค่า .692 ถึง .7351

จุลรัช อัครธราดล (2538) ได้สร้างแบบวัดบุคลิกภาพโตดโผน เป็นแบบข้อความซึ่งประกอบไปด้วยคุณลักษณะ 4 ประการ คือ ความกล้าเสี่ยง การตั้งสมประสงค์ใหม่ ยึดตนเองเป็นหลักและเปลี่ยนแปลงง่าย ผลจากการศึกษาพบว่า ค่าความเชื่อมั่นโดยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา มีค่าเท่ากับ 0.9332 ค่าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง หาโดยวิธีวิเคราะห์องค์ประกอบโดยสกัดองค์ประกอบด้วยวิธีเทคนิคแกนสำคัญและหมุนแกนแบบอโรคอนอล วิธีแวนแมกซ์ มีจำนวนตัวแปร (ข้อความ) รวมทั้งสิ้น 160 ตัวแปร

ภคพจน์ ปวนอินดา (2539) ได้สร้างเครื่องมือวัดคุณลักษณะของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์สูง โดยเครื่องมือที่สร้างขึ้นแต่ละข้อประกอบด้วยคำถามและคำตอบที่เป็น 3 ตัวเลือก ที่ผู้ตอบเลือกเพียงคำตอบเดียว ผลการวิจัยได้คุณลักษณะที่สำคัญของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตสูง มี 4 คุณลักษณะ คือ ความกระตือรือร้น ความรับผิดชอบ ความขยันหมั่นเพียรและความละเอียดรอบคอบ และแบบวัดคุณลักษณะที่สร้างขึ้นมีความเที่ยงตรงตาม

โครงสร้างโดยการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญและการวิเคราะห์ตัวประกอบ ความเที่ยงตรงเชิงสภาพ
วิเคราะห์จากการใช้เทคนิคกลุ่มร้อยละ ได้ค่าความเชื่อมั่นที่หาโดยวิธีสอบซ้ำทั้งฉบับ 0.8569

อารีรัตน์ เน้นสันเทียะ (2541) ได้สร้างแบบวัดบุคลิกภาพแยกตัวบุคลิกภาพเรียกเรื่อง
ความสนใจ และบุคลิกภาพคือเจียบ โดยสร้างแบบวัดเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า และแบบ
สถานการณ์ ผลการวิจัยได้แบบวัดบุคลิกภาพแยกตัว บุคลิกภาพเรียกเรื่องความสนใจ และบุคลิกภาพ
คือเจียบ มีความเที่ยงตรงเชิงปรมาณโดยการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญและมีความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง
จากการวิเคราะห์ตัวประกอบ ได้ค่าความเชื่อมั่นโดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของแบบวัดแบบ
มาตราส่วนประมาณค่า มีค่า .728 ถึง .813 ส่วนแบบวัดแบบสถานการณ์มีค่า .867 ถึง .915 และแบบวัด
ที่สร้างรูปแบบนี้ มีค่าสหสัมพันธ์ .766 ถึง .862

2. งานวิจัยที่เกี่ยวกับแบบสำรวจบุคลิกภาพ เอ็ม เอ็ม พี ไอ

สุรางค์ วีรกิจพาณิชย์ (2521) ได้เปรียบเทียบสัณฐานคะแนน เอ็ม เอ็ม พี ไอ ระหว่าง
ยูวอาชญากร และเด็กวัยรุ่นปกติ ผลการวิจัยพบว่า (1) มีความแตกต่างในสัณฐานคะแนน MMPI
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในมาตรา Ah, Dy, Ma, Pd, Pd₁, Pd₂ และ Pd₄ ในกลุ่มยูวอาชญากร
และกลุ่มวัยรุ่นปกติ ส่วนในมาตรา Pq นั้นไม่พบความแตกต่าง (2) มีความแตกต่างในสัณฐานคะแนน
MMPI อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในมาตรา Ah, Dy, Ma, Pd, Pd₁, Pd₂, Pd₄ และ Pd₄B ในกลุ่ม
ยูวอาชญากรและกลุ่มวัยรุ่นปกติ ส่วนใน Pq นั้นไม่พบความแตกต่าง (3) มีความแตกต่างในสัณฐาน
คะแนน MMPI อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในมาตรา Ah ระหว่างกลุ่มยูวอาชญากรและกลุ่ม
วัยรุ่นปกติ ส่วนในมาตราอื่น ๆ ไม่พบความแตกต่าง

ชนิษฐา จันทรักษ์ และคณะ (2521) ได้สำรวจบุคลิกภาพบางประการของนักโทษเรือนจำ
กลางบางขวาง โดยใช้แบบทดสอบ MMPI ผลการวิจัยพบว่านักโทษชายเรือนจำกลางบางขวางมี
คะแนนสูงเกิน แต่ปกติในมาตราต่าง ๆ ดังนี้ Hs, Pd, Mf, Pa และ Ma

จินตนา หารินเดช และคณะ (2536) ได้ศึกษาบุคลิกภาพของนักศึกษาพยาบาลหลักสูตร
พยาบาลศาสตร์และผดุงครรภ์ ชั้นปีที่ 1 รุ่นที่ 34 ของวิทยาลัยพยาบาลนครราชสีมา โดยใช้
แบบทดสอบเอ็ม เอ็ม พี ไอ ผลการวิจัยพบว่า (1) นักศึกษาพยาบาลชาย มีลักษณะบุคลิกภาพเป็นคนที่
มีพลังในตัวเอง ปรับตัวได้เหมาะสมในด้านต่าง ๆ เป็นคนสนุกสนาน ไม่ยอมแพ้อะไรง่าย ๆ ชอบ
สังคม กระตือรือร้นแม้จะมีความกังวลหมกมุ่นครุ่นคิดอยู่บ้าง มักสมยอมไม่ก้าวร้าว มีความสนใจ
แบบเพศชาย (2) นักศึกษาพยาบาลหญิง มีบุคลิกภาพที่แม้จะมีความวิตกกังวลอยู่บ้าง แต่สามารถ

จัดการได้ไม่นำมาให้ความไม่สบายใจ ไม่มีพฤติกรรมต่อต้านหรือก้าวร้าว อยู่ในกฎระเบียบ ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคม มีความรับผิดชอบสังคม และมีความสนใจแบบเพศหญิง (3) ความแตกต่างของบุคลิกภาพของนักศึกษาพยาบาลชายและนักศึกษาพยาบาลหญิง พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ในมาตราความสนใจตามเพศชายหญิง (Mf) และมาตราไฮโปแมเนีย (Ma) และมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในมาตราไซเอสเธเนีย (Pt) มาตราจิตเภท (Sc) และมาตราเอฟ (F)

เหงียน งอกฮาน (Nguyen Ngoc Han, 1999) ได้ใช้แบบสำรวจ MMPI-2 ศึกษาพื้นฐานบุคลิกภาพนักโทษชายชาวเวียดนามที่อยู่ในคุก โดยเปรียบเทียบกับชาวคอเคเซียนที่ไม่ได้อยู่ในคุก ชาวเวียดนามที่ไม่ได้อยู่ในคุก และเกณฑ์ปกติของ MMPI-2 ผลการวิจัยพบว่า นักโทษชายชาวเวียดนามมีคะแนนสูงกว่ากลุ่มคอเคเซียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในมาตรา L, F, Hs, D, Pa, Pt, Sc และ Si และมีคะแนนสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในมาตรา Pd, Pa, และ Ma ซึ่งอธิบายได้ว่านักโทษชายชาวเวียดนามที่มีคะแนนสูงกว่ากลุ่มควบคุม มีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมต่อต้านสังคม หวาดระแวง นอกจากนี้ยังพบว่าชาวเวียดนามที่ไม่ได้อยู่ในคุก มีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างจากเกณฑ์ปกติของชาวสหรัฐอเมริกาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

มุแซคโค, ไมเคิล จอร์จ (Musacco, Michael George, 1993) ได้ศึกษาการใช้ MCMI-II และ MMPI-2 ในการวัดบุคลิกภาพต่อต้านสังคมและบุคลิกภาพไม่รู้จักรั้วดี โดยศึกษากับผู้ชายทั่วไปในแคลิฟอร์เนียและนักโทษชายที่อยู่ในเรือนจำกลาง ผลการวิจัยพบว่า MCMI-II และ MMPI-2 สามารถนำไปใช้วัดบุคลิกภาพต่อต้านสังคมและบุคลิกภาพไม่รู้จักรั้วดีได้จริง และวินิจฉัยบุคลิกภาพทั้งสองได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จะเห็นว่าการวิจัยส่วนใหญ่ จะสร้างแบบวัดบุคลิกภาพแบบให้รายงานตัวเอง และสร้างเกณฑ์ปกติ และพบว่าการใช้เทคนิคกลุ่มผู้ชดกับแบบสำรวจบุคลิกภาพ MMPI ใช้ได้จริง นอกจากนี้พบว่า ยังไม่มีผู้ใดสร้างแบบวัดบุคลิกภาพต่อต้านสังคม ผู้วิจัยจึงสนใจสร้างแบบวัดบุคลิกภาพดังกล่าว โดยอาศัยรูปแบบการสร้างตามแบบสำรวจบุคลิกภาพ เอ็ม เอ็ม พี ไอ 2 เพราะจากงานวิจัยในต่างประเทศที่ผ่านมา พบว่าแบบสำรวจ เอ็ม เอ็ม พี ไอ 2 ใช้วัดบุคลิกภาพต่อต้านสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ และมีความเชื่อถือได้